

— Molode Zhyttia — Ukrainian Magazine for Boy and Girl Scouts

МОЛОДЕ ЖИТЬЯ

ЧАСОПИС УКРАЇНСЬКОГО ПЛАСТУ

100

Ч. 9 - 10 (100 - 101)

ВЕРЕСЕНЬ - ЖОВТЕНЬ

1950

А в таборі весело жити!..

МОЛОДЕ ЖИТТЯ

ЧАСОПИС УКРАЇНСЬКОГО ПЛАСТУ

Видає: Головна Пластова Старшина

Редактує Колегія

Адреса Редакції і Адміністрації:

Eugen Kulczycky

6826 Seminole Ave.

DETROIT 12, Mich., USA.

Ціна річника 1950 — \$ 1.80.

Ціна примірника — 25 ц.

В Німеччині — 0.80 ДМ.

ЗМІСТ:

Привіт "Молодому Життю" —

А. Фіголь

Перші три — Сірий Лев

Дві перемоги на "МП 4" — П-а

Слово приблуди — Володимирко

На мавнт Егмонт — В. Ф.

Марш вовків — пластова пісня

Перші кроки в Австралії — Т.

Триш

Шляхом юнацької романтики —

Або

Початки Пласти в Канаді — Б. Т.

Нам простір не страшний — Т.

Цікаві гри

Гутірка з Пластунками — Ц. П-

лійв

Зустріч старших пластунок —

С. К.

Літо 1950

Іспит сумління

Ватра трьох — А. К.

Казка вогню...

Вісті з пластового життя

З нашого листування

Уповноважений ГПС на ЗДПА видав за вересень 1950 ч. 9 (12)

ПЛАСТОВИЙ ЛИСТОК,

в якому зроблено підсумки праці Пласти в ЗДПА за цілий рік (від вересня 1949 до вересня 1950), подаючи числові дані щодо скількості пл. осередків і їх членів, вплачування на Пл. Фонд та фінансовий звіт. Крім цього порушено цікаву проблему фінансової реформи в Пласті та кореспонденційного переводжування Загальних Зборів та виборів. Проект пластової фарми, листування друзів, обіжники і т. п. завершують це число.

Нас повідомляють, що залишилось ще трохи примірників і можна їх одержати, посилаючи 20 ам. центів, хоч би й марками. Найкраще замовляти гуртом для цілого пл. осередка — на адресу "Молодого Життя".

ПЛАСТУНКИ!

ПЛАСТУНИ!

Саме віддаємо до друку

ПЛАСТОВИЙ ЮВІЛЕЙНИЙ КАЛЕНДАРЕЦЬ

на рік 1951.

В ньому знайдете багато цікавих інформацій та статей, писаних окремо для цього ювілейного видання. Малий формат, багатий зміст та приступна ціна!

Замовлення шліть на адресу: "Молодого Життя"!

9-10
(100-101)

Молоде Життя

Часопис Українського Пласту

Вересень
Жовтень
1950.

100

ПРИВІТ “МОЛОДОМУ ЖИТТЮ”!

З появою сотого числа — з Твоїм великим ювілеем — вітаю Тебе, “Молоде Життя”, гаряче!

Як нині пригадую собі мої перші пластові кроки на Рідних Землях. Дванадцятилітньому юнакові Ти було найкращим провідником і найближчим другом! Може й не все я розумів тоді як слід, але я і мої ровесники почували гордість, що ми маємо наш власний журнал.

Минали роки... Ти з наполегливістю пластиуни докидало число до числа. В яких часах, в яких умовинах це діялось! Коли б так була спромога переглянути ті всі річники, коли б всі їхні творці, редактори й співробітники могли тепер взяти участь у Твоєму ювілейному числі! Тоді на Твоїх сторінках була б ясно відбита наша доба, наш змаг і ріст, наша дальша мандрівка.

Сто чисел... А в тім часі скільки держав, скільки імперій провалилося, скільки ідеологій пережило — а Ти, “Молоде Життя”, завжди молоде і завжди вірне нашій Великій Ідеї!

Сьогодні біля Тебе нові молоді друзі, пластиуни-юнаки. Ти їм присвічуєш у їхньому змагу поза кордонами Батьківщини. Широкими шляхами — морями, континентами — проходиш Ти сьогодні, “Молоде Життя”, і з'єднуєш в одне українські молоді серця і даеш їм, розорошеним по всьому світі, у час нашої бурхливої доби, захист Української Держави — дарма, що поки що тільки духовий.

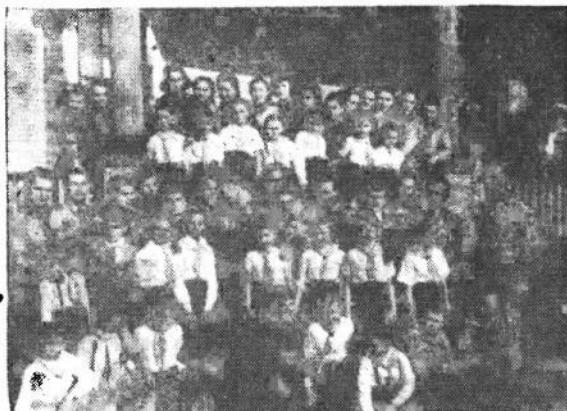
Соте число... святковий момент, але Ти скромне і сіре, як вояк на фронті у будень — і в рокове свято. Сьогодні, як і за появі первого числа, Ти вічно юне, Ти молоде “Молоде Життя” — і перед Тобою світле майбутнє!

Туди супровожають Тебе сьогодні, в день Твоєго ювілею, наші найгарячіші побажання!

Атанас Фіголь

ПЕРШІ ТРИ

(Спомин про "Молоде Життя"
— для його сотого числа)

В кривавих боєвих змаганнях-упала в р. 1920 наша молода, відновлена державність: українські землі знов поділено поміж чотирьох окупантів... Останніх бійців за вою народу, захоплених з збріою в руках, знеможених по-головним тифом, женуть переможці у концентраційні лагері під Москву, на Соловки, у румунському Сінаю, Тухолю, у львівські Бригідки, або просто пускають у воду під Смоленськом.

Та на вулицях Львова, Стрия, чи в синіх Карпатах уже звінить нова, свіжа юнацька пластова пісня. Це "Комтур ДРОТ" і його друзі пускають знову свої пластові гуртки у світ, в український світ. І вступає нова надія; рожиться на попелищах вчорашнього — нове українське життя, молоде буйне життя.

І саме тоді, в один похмурий зимовий вечір вилітає з сірої Домініканської вулиці у Львові ясний метелик, друкований пластовий метелик: перше число нового пластового журналу. І чи можна було тоді йому дати іншу назву, як: "МОЛОДЕ ЖИТТЬ"? Хто дав цю назву, не знаю. Але знаю, що диктувало йому цю назву: наше нове, молоде життя! На чолі метелика уперше заблісла пластова лілія сплетена на довічний шлюб з символом Української Державності, тризубом. І ця відзнака скоро заблісла на грудях і всері кожної українського пластиуни. Хто ж піддав її думку, як не саме молоде пластове життя? А виконав цей змисл, що по сьогоднішній день символізує усі наши пластові змагання, — "Миронць", як його звали в кругах пластової молоді. Спасибі Тобі, любий Друже, в далекому від нас Міттенвальді, в німецьких Альпах!

Начальний Пластун серед "дітей сонця і весни" у Станиці Клівленд, Огайо, США, в "Дні Пластина" 21. 5. 1950 р.

І тоді й для мене скінчилася одна стежка і стала передо мною гуща нового життя. Де стануті і прорубувати нову стежку, нові шляхи до ясних обріїв? Шукаю... І доля заводить мене теж на тісну Домініканську вулицю ч. 11, до домувки УКТОДОМ (Українське Товариство Охорони Дітей і Опіки над Молоддю). У тісній, як і сама вуличка, домівці нہоджу його — першого редактора "Молодого Життя". Низька, з широкими раменами людина вже під сороківку, велике чотирокутне, старанно обголене обличчя, рижавий бльондин з коротко, по-військовому стриженим волоссям, з виразом кам'яного спокою ні в обличчі і в руках — це Степан ТИСОВСЬКИЙ, брат "Комтура ДРОТ-а". Вчора ще — визначний юрист, майор при війську, сьогодні — сірий "секретар" УКТОДОМ-а, що відважилося взяти в цій гіркій дійсності опіку над навим пластовим молодим життям і його журналом "Молоде Життя".

Та хто ж оці нові автори коло нього, коло нового журналу? Незнайомі мені обличчя нового молоденького пластового покоління, дослівно ще вчора гімназисти або таки й учні гімназії. Я аж опіска їх пізнавав: це Ярко, пізніший організатор "Лісових Чортів", це Богдан Окпіш, що зник як метеор на пластовому овіді, це ще таки зовсім "смаркатий" (вибачте за слово!) Галайдз. А в тіні за ними, кам'яне, легко впадуване з перших успіхів обличчя ДРОТ-а. Та чи мені пам'ятати сьогодні

іх усіх? Багато іх було! А всі такі як Ярко і Галайда. Це в перших числах "Молодого Життя". А за ними вже ціла "банда" молоденьких хлопчаків і дівчаток, які прямо сварилася, як ім давали замало чисел до кольпортажі їхнього часопису! Ох, Ти мое, золоте молоде життя!

Минали і дні, і місяці, і роки — всі в гарячці творчого пластового життя. Ледве зміг ще доглянути видання, і по сьогоднішній день найкращого виложення "Пластових Злонів", що його саме читав на недавньому пластовому інструкторському курсі... і згас... Він — Степан Тисовський. Не легке бо було життя вчорашиного старшини визвольних змагань, а сьогодні сірого секретаря УКТОДОМ-а і редактора "Молодого Життя"!

Друже, Степане, перший скавтмастре ще з р. 1924! Чи спочивають ще Твої тлінні останки в "позиченому" гробівці родини Студинських на Личакові, у Львові? Чи може нові, тимчасові власники Львова викинути їх на смітник "парку культури та розваг", що на нього в р. 1946 замінили кладовище Личаківське, кладовище Шашкевича, Коцка, Франка — борців за Львів з Великого Листопаду?

Друже, Степане! Сьогодні видаемо соте число Твого "Молодого Життя"! Поклон Твоїм тлінним останкам і Твоему Духові!

Хвилевий перерив — падуть перші удари на Пласт. У карпатському Косові розгнані польська поліція дитячі пластові гуртки; опікуна й інструктора їх, робітника Михайла Горбового, кують у залізні кайдани, як якого бандита і волочать у тюрму. Не піддається коєвські пластові діти, навіть ці восьмирічні, і надають Пластові новий стиль пластиування: в сутінках карпатських борів, без одностроїв, але з міцним, незломним пластовим духом! І чи тільки Косів?... Не піддається і "Молоде Життя" у Львові.

Кого ж ми бачимо тепер з течкою пластових матеріялів? Дивлюся і пізнаю: це вчораший гімназист Галайда, сьогодні вже старший пластун ЛЧ — Кравців. Це другий на тому пості... Добрий заступник першого! Обставини для Пласти тепер трохи інші у Львові. Невтомні заходи голови УКТОДОМ-а, вчорашиого члена ц. к. австрійського Найвижчого Суду, Модеста Карантницького, дають Пластові гарну домівку при вул. Бляхарській ч. 9. Чотири великі кімнати в музеїчних залах львівської Ставropігії. Старезні ікони Мате-

В рідних Карпатах. В першому ряді від права: Сірий Лев, І. Чмола. В другому ряді в ліво від І. Чмоли: М. Горбовий. В третьому ряді третій від права: Б. Кравців.

ри Божої, Страшного Суду і того лицаря на білому коні, св. Юрія, — дивляться за стін на те муравлище пластового молодого життя, що кілька років під їх омофором наповнює оці музейні кімнати своїм юнацьким гамором і відновленням лицарським духом.

І дух цього Лицаря пронизує всі слова не тільки Галайди — він же тепер і Самітний Олень — але і всіх тих "вірлиніх" і "молодих пер", що заповнюють листки "Молодого Життя". А воно тепер уже появляється правильно щомісяця, крім двох літніх, коли Пластова Січ — на кам'янистому Соколі — кличе до себе це пластове муравлище з Бляхарської 9...

"Гей, як крикне Чмола, до роботи сюда!"

Пустіє домівка. Тільки "Слідчий" — завжди з модною краваткою — і "Фунци" — в подертай блюзчині, спадчині по вчораший матурі, — ладять останню висилку "Молодого Життя". Бо то саме вони і їм подібні довели до того, що журнал може правильно появлятися коштом тільки пластової кишені...

І мені видеться тоді, що з ікони Матері Божої на стіні спливуть на чисту, "Мойськом" заметену долівку гарячі слози, як колись з Іржавецької, бо тільки Вона одна знає, що тому юнацтву принесе найближче майбутнє...

І одної днини стає передо мною він, другий редактор "Молодого Життя", і голосом тихим та рішучим просить:

"Пане Отамане, дозвольте відійти... Мені Пласт вказав інший шлях. Мене заступить третій, але я завжди буду духом з Вами..."

Мовчанка, важка і глуха, лягла між

нами... Я знат, куди веде його шлях. Ми мовчкі стиснули собі руки, і він, як завжди легко усміхнений, пішов у ніч, в якій лунали сухі постріли і стояли гарячі заграви нових визволильних змагань. Та я знат, що як доля буде ласкава, ми скорше чи пізніше, віднайдемо себе знов. І це сталося 18 років пізніше, у Байройті, як ми разом відновляли сеніорське вже приречення. І ми знову стиснули собі руки, але мимоволі сльози нам стали обом в очах...

Але "Молоде Життя" перериву не може знати, ні навіть відчути. На зверху все, як вчора було, хоч немає вже Галайді між нами. Заступив його друг з ЛЧ, якого вже тоді звали "Батьком", хоч був на рік молодший від свого попередника. Сьогодні він вже правдивий батько, і то добрий батько. Але тоді він став добрим редактором, третім з чергі.

Пласт на очах росте: юнаки стають старшими пластунами, з старших пластунів — сеніорами Пласти. Росте і шукає собі місця в Пласті жовтодзюбе і жовтохустинне пластове юнацтво. Не легко ім всім найти відповідний шлях у Пласті; не легко знайти відповідне число вишколених провідників для цих тисячів української молоді, що горить до Пласти. Не легко знайти Й Пластові в гущі біжучого українського громадського життя свій шлях. Треба організаційних структуральних змін у Проводі, треба інструкторських кадрів, треба щоденного з'ясування ідейних позицій Пласти, щоб у динаміці тодішнього українського життя не стратити пластового компасу.

Хто ж може більше відбивати оці всі проблеми, як не одинокий пластовий журнал у Львові "Молоде Життя"? І тішмося, що в той час нашли ми в "Батькові" відповідного редактора, що з педантією учня станиславівської гімназії та з глибоким ідейним пластовим спрямуванням старається відповісти своєму завданню. Він бо, поминувши чорну редакторську працю, видає "Приписи і розпорядки ВЛК", ладить перший нарис історії Пласти, додає до "Молодого Життя" інструкторський листок "Пластовий Провід", що небавом, в р. 1930, розростається в поважний український педагогічний двомісячник "Пластовий Шлях".

Та так і видно, що наш Пласт, одинако українська скавтова організація, — не по нутру окупантам України. Чому та, що сталося вже під Советами в р. 1920, а на Волині в р. 1928, — не

може статися і в Галичині, тій наймінішій остої Пласти? Зліkvідувати ту міцну фортецю вірності української молоді завітам Бога і України! — кричали в один голос до своєї поліції за пінілі в люстості але й затривожені ворожкі редактори й установи з Krakova, Lьвова чи навіть Варшави. І цей день прийшов... і знов повели наш пластовий актив в тюрми Дрогобича, Самбора чи Перемишаля, знов міцно закутий у зализні кайдани. В дослівному значенні цього слова!

Тоді кінчиться і цей етап праці "Батька Iсаї". Під його проводом ладиться ще останнє число журналу, хоч вже за підписом когось іншого. Але останні зладжені матрици "Молодого Життя" в друкарні Ставропігії розсипує поліція. Та черенки, розсипані тоді, зійдуться знов колись! Ми, пластуни, були того певні. А ту певність ми черпали між іншим і з Ваших праць, любі Друзі — Перші Три! Хай наш спомин буде для Вас єдиною заплатою, яку одержуєте аж тепер!

Минали роки, минали десятиріччя і Пласт, по всіх перемінах, знов живе і розвітвається. А "Молоде Життя" доходить до свого с отого числа. І читають його вже представники нашого нового молодого життя, нашого Пласти в оазах Сагари, бразилійських кольоніях, фабриках Америки чи стежах Австралії. Не легке їх життя! Але дорого-вказом є їм приклад, великий наочний приклад наших Перших Трьох.

А доля-історія сміється дальше, може усміхнеться ще й до нас! Пласт поставив с оте число "Молодого Життя", сьогодні в Дітройт-Торонті, але я вірю що прийде час, що числа нової сотні Пласт буде ставити там, де їм і слід: чито в Львівській Ставропігії, чи в друкарні Печерської Лаври! А віру до того дає мені оце молоде життя, що росте вже тут, біля нас. Для нього ввесе наш піт і всі наші змагання!

Хай це соте число і всі дальші числа "Молодого Життя" будуть для нас усіх, а зокрема для Тебе, моя люба пластова молоде, джерелом нашої правди, хоч би шлях до нього мав ще вести і через гарячі піски і гостре каміння! Не страждайте цього, як не страхались і Ваші батьки, от хоч би і Перші Три.

А новим робітникам у "Молодому Житті" кличу наше давнє "Щастя Боже"!

Скоб!

Сірий Лев

ДВІ ПЕРЕМОГИ НА "МП 4"

За Ч. І. Кумсом переробив П-а

Примістившись на скельному виступі дві тисячі стп понад рівнем долини, вісім членів альпіністичного клюбу "Мавнтін'ю" переможно розглядались довокруги.

"Ху!" — задихаючись промовила Тельма Крейн. "Ну, і стрімка ж ця круча!"

Ден Кристофер став навколошки на самому краю скельного виступу та поглянув вниз на майже прямовисну стіну, що по ній вони цаль за цalem прощували собі були шлях вгору. "Неймовірне!" — усміхнувся він і його обличчя засяло гордістю такого досягнення.

Яків Федів, або Джек, як його тут всі кликали, новий, мовчазливий член клюбу, натягав шию вгору. Його очі слідкували за зубчастим обрисом шпилі, що мов церковна вежа стримів вгору яких п'ятьсот стп понад виступ, на якому саме спочивало ціле товариство.

"Як довго спочиватимемо, доки пустимось дальше вгору?", спітав дещо збентежено Ред Ньюсома, президента клюбу.

"Жартуєш?" — засміявся Ред. "Ми й не думамо!"

"Спочивати?"

"Ні, лізти вгору. Там ще ніхто не був. Тому то означений цей шпиль на картах як "МП 4", тобто "Мавнтін'ю Пік число 4", бо його ще ніхто не здобув".

Джек кинув оком по інших членах клюбу. Одні побажливо всміхались на цю його, очевидно, дилетанську пропозицію, щоб вони важилися здобути цей зрадливий шпиль.

А Ден Кристофер промовив: "Чому ти цього не спробуєш?" В його голосі чути було нуту глуму а не визову й заохоти. "Не було б погано, коли б такий чудовий шпиль назвали твоїм ім'ям. Шпиль Федева! Гарно звучить!"

Хотісь придушував сміх. Вірджінія Бренд сказала поважно: "Успокійся, Джеку! Цей шпиль — не жарти. Чи ти вже забув про Губерта Ларсона?"

Над цілою групою запанувала побожна мовчанка. Джек чув історію Губерта Ларсона, бо її зняв кожний альпініст цього краю. Дев'ять років тому Губерт Ларсон пробував здобути "МП

4" — і більше не вернувся. Його пам'ять урочисто шанували всі альпіністи.

"Чому ж тоді", промовив врешті Джек, "не назвали його "шпиль Ларсона"?"

"Хіба ж ти не знаєш альпіністичних звичаїв?", заговорив Ред. "Шпиль називають ім'ям того, хто перший досягнув самого вершечка. Губерта Ларсона бачили настанку, як зник поза цим виступом, ось тут понад нашими головами. Там над виступом, кажуть, є маленька площинка і саме звідти піднімається головний шпиль в небо. Губерта Ларсона бачили в останнє на цій площинці, тобто ані не пів дороги до вершика звідсіль."

Кінець історії Джека вже знову знає: неподівана буря змусила товаришів Ларсона вернутись вниз, а Ларсона застукала десь там під диким шпилем. І його більше не бачили. А по кількох дальших безвіслідних спробах дісталися на ту площинку, де — думалось — він загинув, занехано всі дальші спроби здобути "МП 4".

В міжку Джека щось ворушилось. Може це було довір'я в свою альпіністичну здатність? А може це була докучлива думка, що він був членом альпіністичного клюбу тільки так з ласки. Його прийняли до клюбу, як тільки приїхав сюди, на основі його оповідань про альпіністику в Європі. І тому, що тоді саме приймали нових членів.

Важко було сказати, чи причиною цього була його здержанка поведінка, що межувала з соромливістю, чи може те, що він був чужинець з якоїсь "відсталої" Європи, але він ввесь час відчував, що ніхто з членів клюбу не повірив в те, що у нього справді був досвід і знання альпіністики. Все те, разом взявшись, було причиною того, що його не вважали за "порядного" члена і не брали поважно. Так, вони всі були до нього вівчливі, але в тому відчуваляся байдужість до нього. Він постійно мав неприємне почуття, що властиво не належить до цього товариства, що всі ставляться до нього як до меншевартного.

Він тепер уважно розглядав цю частину кругого узбіччя, що її можна було додглянути з їх виступу. Він почув,

як його м'язи нетерпляче напружились під бронзову шкірою.

"Я — я думаю, що спробую" — промовив, немов сам до себе.

"Певно" — засміявшись Ред. "А я політу на Маттергорн з шпулькою ниток і в моїх пантофлях!"

Всі засміялися. Джек почервонів. Може вони змінять своє відношення до нього, як він здобуде цей пік. Мабуть це й була причина, що ця думка так його вчепилася!

"Я візьму з десятків цих кілків" — говорив він діловито, збираючи сталеві клинці з окамін, що їх вживають, щоб вбивати в вузькі щілини скелі і так дати опору рукам чи ногам або щоб закріпити линву. "Можу взяти цей звій линви? Добре? Я довго не забарюся, так пару годин". Джек що раз більше запалювався цією думкою.

"Ти жартуеш, очевидно" — сказав Ред Ньюсом.

"Думаєш про цю линву?" — спитав Джек.

"Ні, про здобуття цього шпilia. Це глупа вигадка, Джеку!"

"Це не вигадка. Я полізу!"

Тельма на те: "Здається, що він думає поважно!"

"Цей шпиль — це не є відповідне місце, щоб себе виставляти на показ" — воркнув Ден. "Особливо для таких, що..."

Джек зблід. Він підійшов до Дена. "Що означають твої натяки, друже? Чи є ми клюб альпіністів? Отже, чи є якінебудь приписи, що заборонювали б його членам лізти на гори? Я не добачаю в цьому нічого такого страшенно неможливого. Я здобував гірші на вид стіни в Альпах."

"Слухай, хлопче, коли Губертові Ларсенові це не вдалося, то —"

"Ларсен пробував взимі, чи так?"

"Так, це правда" — сказала Вірджінія. "А це велика різниця".

Джек почув на собі погляд Реда. "Гм, добре", говорив він звільна, "і ми не можемо тебе здергувати, якщо ти наважився".

Джек помігав раптову увагу в очах всіх і зацікавлення, що він тепер зробить. Це було щось нове — це зацікавлення його особою.

Охотників супровожати його не було. І це було в порядку. Він і не чекав цього. Він вже бачив себе самого на вершечку МП 4. І не тільки шпиль буде тепер називатися його ім'ям, але він взагалі буде героєм дня.

Перевіривши свій виряд та страючись затягнити вигляд цієї частини узбіччя, що її бачив з їх виступу, Джек

взявся звільна лізти вгору.

"Поволі, приятелю" — звертав увагу Ден з обов'язку. "А я дісташся на площинку, не забудь оглянутись довкруги, може Губерт Ларсон залишив якісь знаки."

"Очевидно" — відгукнув Джек.

Іх раптове зацікавлення наповняло його теплим задоволенням. Він знов, все ж таки, що це все було тільки тимчасове, якщо — якщо Йому не пощастило досягти вершечка та примістити там прапор Мавнтін'юського клубу альпіністів, що його він старанно зложив у пазуху.

Він відчуває, що він їх хоче тільки "набрати", що він вже знайде собі якесь виправдання, чому відмовився від дальнього риску.

Підійматися вгору було доволі трудною. Гладка поверхня граніту давала мало пунктів зачепу. Але з допомогою кілочків та гірського топірця Джек посувався звільна цаль за цalem вгору. Його дрібна будова тіла дозволяла Йому просовуватися і вузькими щілинами. Нервове напруження швидко покрило його чоло грубими краплями поту. Міцний теплий легіт з долини зривав дрібні відламки скелі й скидав з торохтінням на нього.

Раз навіть виглядало, що звисаюча над ним скеля його взагалі загальмує. Але він знайшов малу скриту щілину в гладкій поверхні скелі, що дозволило Йому обійти звис. Десять хвилин пізніше він викараскався на широкий виступ.

Лежав на животі, важко віддихаючи кілька хвилин. Опісля розглянувся довкруги і усвідомив собі, що він находитися саме на цій площині, що Йому про неї розповідали. Він тріумфував. Обережно наблизившися до самого краю, він поглянув вниз. Звис скривав перед його поглядом його товаришів. Він тукнув відламки скелі.

"Гей, Джеку", прийшла голосна відповіль і відбилається від скелі. "Де ти?"

"На плоши-и-ині!"

"Знамени-и-ито!" Але Джекові здавалось, що в цьому вигуці не було переконання. Його ж не було видно здолу і він міг вигідно сидіти десь в якійсь щілині.

Гаразд, вони його побачать, як він підійметься на головний вершок! Малу площинку Джек не мусів довго обшукувати, роздивляючись за якими-небудь знаками, що внесли б світло в таємне зникнення Губерта Ларсона. Там було багато бездонних, мабуть, розколин в поверхні скелі і кожна з них могла

проковтнути цього скандинавського альпініста зимової ночі дев'ять років тому.

Впевнившись, що все докладно оглянув, Джек пустився лізти на останній вершок. Дорога була утяжлива і зрадлива. Ще міцніший вітер торгав ним і змітав дрібні відламки скель, що сипались на нього як град. Вище гора була звітрова і небезпечно кришилась. Треба було з найбільшою увагою вибирати собі опору. Одне посковзення, один непевний пункт опору — і він полетить в це бездонне провалля!

"Молодець Джек!" загуло з долини. Він поглянув вниз і побачив малі білі, повернені вгору обличчя його товаришів. Його огорнула веселість. Це не малий подвиг! Застромити пропор клубу на "МП 4" — це буде неабияке досягнення, що придає широку славу поміж іншими клубами, не говорячи вже про його особисте вирізnenня! Поглянувши вгору, Джек бачив що найважча частина дороги — вже за ним. Двадцять хвилин пізніше, під заохочуючі вигуки інших членів клубу, що ледве долітали до його вух, Джек витягнувся на останній виступ.

Зловивши віддих, він звівся на рівні ноги і розглянувся велично довкруг по долині. Дрож гордості з досягнення, яким нікто інший не міг почванитися, пройняла його. Він — перша людина, що вступила на цей шпиль! Він виконав те, що нікто інший — крім одного — навіть не важився пробувати зробити.

Площина на вершку була трохи більша, як звичайна кімната. Було там доволі каміння з звітрою скелі, щоб вибудувати стіжок і застромити в нього пропор клубу.

Спочивши хвилину, Джек заметувся. Пополуднів тіні почали продовжуватися. Не було б розумно чепіти тут, як стемніє.

Він вже майже завершив будувати стіжок з каміння і ще порався біля одної каменюки в мілкій жолобині, коли щось біле порушилось на вітрі і звернуло на себе його увагу. Він неуважно простягнув руку, думаючи, що це, очевидно, перо якогось птаха. Коли підняв цей предмет, раптовий мороз пішов йому поза шкіру. Це був клаптик паперу, звітрій під довгим діянням сонця, вітру і дощів.

Може його сюди заніс який вихор, думав собі. Але нараз він побачив знищенні останки малого шкіряного записника, вклиниченого поміж скелі. Оторопілій витягнув його. На скрученій обертці видніли майже стерті ініціали: Г.

Л. — Губерт Ларсон! Це було безсумнівне. Губерт Ларсон здобув цей шпиль бурхливої днині дев'ять років тому. Губерт Ларсон, пропавши через ці довгі роки, зявляється тепер, щоб відбрати Джекові його тріумф!

Руки у Джека трептіли, коли він перегортав тих кілька крихких карток, що ще остали в записнику. Це, що ще можна було відчитати, — не було нічого важливого. Може Губерт Ларсон вийняв цей записник тоді бурхливої ночі, щоб записати якесь своє останнє бажання чи свій заповіт? А може записник висковзнув з його зіпсених пальців і впав поміж каменюки?

Раптово Джек усвідомив собі одне: Якщо ніхто інший ніколи не бачитиме цього записника, то ніхто ніколи не відмовлятиме йому — Джекові — права до "шпіля Федева!"

Повних десять хвилин сидів Джек і холодний вітер бив його по обличці і розвівав його чуприну. Він старався упорядкувати в своїй голові суміш суперечних думок. Це ж прямо несправедливість, щоб хтось забирає йому добре заслужену славу!

Спуск був навіть ще більш небезпечний, як вихід на гору. Але ум Джека так був зайнятий суперечними думками, що він майже не знав коли повернусь наниз. Опам'ятався аж на виступі, коли члени клубу почали товпитися коло нього. Вони не щадили слів похвали, слів, що в них Джек почув нову нутру тепла і щирості. Вперше від шести місяців — він був дійсно членом клубу! Він відчував, що вони поводяться тепер з ним, як з рівним собі, а може й трохи краще!

"Джеку" — сказав Ред Ньюсом, — "думаю, що дехто з нас був направду великим йолопом!"

"Чи ти там встремив пропор?" — питав Лен. "Я його не бачу звідсіль."

"Очевидно", відповів Джек. "Він є там".

"Що з тобою, Джеку?", спітала Тельма. "Ти щось не дуже вдоволений".

"О, ні, я вдоволений" — Джек старався усміхнутися. "Я тільки трохи втомлений."

"Певно, я не дивуюся" — вмішалася Вірджінія. "Але що думаете, чи не було б краще сходити вниз? На МП — чи властиво на шпілі Федева не добре залишатися смерком."

"Шпиль Федева" Ред вимовив розкотисто. "Шпиль Федева. Це гарно звучить. Яке це почуття, Джеку, коли гора називається твоїм ім'ям?"

"Приємне" — промірив Джек. I,

дивно, він не відчув ніякого внутрішнього вдоволення.

Останок спуску відбувся майже мовчки. Джек був з цього вдоволений. В його голові бушували суперечні думки. В долину зійшли саме тоді, як сонце сідало на вершки гір.

“Саме ще час піти на міський уряд і запропонувати зміну назви цього шпilia” — нетерпливився Ден. “Що ви на те? Це справа не малої ваги!”

“Певне! Ходім!”

Тельма повернулась і глянула назад. “Тепер його видно” — кликнула вона, показуючи пальцем на прапор клубу, що його розвивав вітер ген там на вершку. “Як він гарно виглядає!”

Ходім! Ходім!” — наглив Ред.

“Чекайте хвилину!” — Джек сам собі не вірив, що це він говорить. Все, що він чув, звучало йому якось болісно. В душі його щось давило. “Ви — ви, друзі, не знаєте ще всієї історії.”

“Що таке? Та ж ти здобув вершок. Історії будеш опісля розповідати. Мусимо поспішати, бо —”

“Я не був перший на цьому шпилі”, промовив Джек. Раптово всі зупинилися і вічікали в нього очі.

“Я знайшов на шпилі ось це” — і він вийняв з кишені записник і подав його Редові. Всі головами збились вку-

пу.

“Г. Л. — Губерт Ларсон”.

“Джеку, ти знайшов його на самому шпилі?”

Він міг так легко ще й тепер сказати: “О, ні, не на самому шпилі. Яких п'яdesять стіп нижче...”

“Егеж, на самому шпилечку!” — це Джек.

“Уу, але це значить...”

“Що це — Пік Ларсон” — докінчив Джек.

“Але...”

“Ми маємо саме ще час дійти на уряд і передати наше прохання, щоб назвати цей шпиль” — наглив тепер Джек — “шпілем Ларсона.”

“Він має рацію” — врешті відзискала голос Тельма.

“Так, він має рацію” — додав Ден. “І ще щось більше як те — щосьдалеко більше!” Джек не міг не помітити подиву в очах Дена, як теж і в його голосі. І таку ж приязну пошану він бачив тепер на всіх обличчях, звернених до нього.

А коли йшли поперек поля, щоб швидше дістатися на уряд, Джека огорнуло далеко більш переможне почуття, як тоді, коли стояв випрямлений на вершечку гори МП 4, чи, власне, знаюї від тоді як Пік Ларсон.

Молоде перо

Леся Храплива

ВИМАРШ НА СВІТАНКУ У МАНДРІВКУ

Хто з вас знає наповні хвилі,
Коли півень здалека десь піє,
Гаснуть зорі кругом в небосхилі,
Розцвітаються ранку надії.

Як ваш крок по камінні лунає
Поміж сонні, задимлені стіни,
А здалека вже ранок вітає
Чаром скель та чатинням ялини.

Як ще сумнівом серце тривожать
Чорні примари темної ночі,
Та на овіді вже, наче пожар,
Розгорюються мрії охочі...

Хто з вас вмів оці радісні хвилі
Прорадіти, прожить по-своїму,
Коли ви, повні сонця та сили,
У мандрівку виходили з дому??!

Ю.

МАНДРІВКА МАНИТЬ

Мандрівка манить, —
пахне далечіні, —
і кличе вітер; —
Повітря тремтить, —
розкотилася синь, —
заграли квіти.

Мандрівка манить, —
напружились м'язи, —
простується грудь; —
На шпілях одпочить, —
зорям кинути зазив, —
і на моху уснуть!

Мандрівка манить, —
до схід-сонця вперед, —
на здогін вітру пісня; —
Сонце в росах ряхтить, —
пахне гречаний мед, —
над шляхом дим куряви
піднісся.

СЛОВО ПРИБЛУДИ

Коли "Молоде Життя" не могло появлятися, його ролю — пропагувати пластову ідею — перевів на себе журнал "На Сліді". Цю новельку передруковуємо з ч. 3. за квітень 1936. Ред.

Наш Гуцульський Таір стояв, наче на півострові. З трьох його сторін котила буйні хвилі річки, десь з-під Чорногори.

Приблуда з'явився в нас зараз на початку нашого таборування. Був саме обід. На майдані, в тіні шатер сиділи гуртки юнаків і весело балакали, кохаючи ложками в повних ідунах.

Малий, може тринадцятілтній, хлопець поволі увійшов на площе і станув посеред табору. На ньому були лише штанята та сорочка з одним пошарпаним рукавом.

Стояв так, розглядався довкола та колупав у носі. На нього не звертали уваги. Тільки дижурний підійшов службово:

"Тобі чого, хлопче?" спітив гостро, "знову покинув маржину в лісі?"

"Пане, дайте їсти", прошацьким голосом промовив малий. "Дайте!"

Син очі казали, що він справді голодний; тому дижурний відослав його до кухні. Було вже по "репеті", то й кухар нагодував гостя. Той вів ідунку до дна, решту вишкрабав чорним нігтем та облизав пальці. Потім вишкірив в усміху білі зуби й без "спасибі!" зник у кущах.

На другий день біля полудня з'явився знову, поміг кухареві врубати дров і дістав каші. Решту дня пролежав на животі, підперши бороду п'ястуками, і дивився на тaborове життя. А третього дня лежав уже так само, коли грала рання трубка. Вибрал собі за обсерваційну точку місце недалеко кухні. Звідтіля бачив, як нагі, осмалені хлопці увидалися живо по майдані, побігли до річки, вернулися, познікали на мить у шатрах, і виходили в повному пластунському строї. Збірка... Лунають дзвінко накази дижурного й обозного.

Станули пластуни "на струнко". Покинув теж свої казани кухар, щоб віддати почесть. Тільки малий Приблуда лежав собі спокійно й байдужим зором глядів на нас.

"Встань!" крикнув крізь зуби кухар,

але далі мусів змовчати. Малий не рушився. По наказі "наспочинь" кухар накинувся на нього:

"Ти хоробо одна, не бачиш: прapor, молитва! а він лежить собі мов баран. Махай геть! — замахнувся варехою. "І навіть не приходь, прошаку якийсь; не дістанеш обіду!"

Приблуда, як звичайно, вишкірив зуби ніби в усміху і поплентався геть.

Щойно тоді звернули ми увагу на синьоокого хлопця. А пополудні довелось мені прийти з ним уближчу стичність. На той день я був призначений дижурним і тому, коли другі використовували повністю пообідний відпочинок, я швидався по табори.

Нараз — за кухнею почувся крик. Я побіг туди і побачив, як кухар із "кухтиками" шарпали малим Приблудою. Добряга кухар репетував обурений до краю: "Злодію ти! Такий малий, а не стидно йому красти! Дістанеш ти, почекай!"

Я перейняв малого під свою опіку і попрощався до команданта, який, почувши гамір вийшов перед своє шатро. Я звітував, що малий крутиться тут від декількох днів, діставав досі в кухні обід, а сьогодні вранці лежав під час підношення прaporu і зате кухар не дав йому їсти. Тепер він закрався в магазин і вкрав бохонець хліба.

Командант гостро глянув у сині а зухвали очі злодійчука, а потім спокійно наказав цікавим тaborовикам розійтися. Мені казав чекати біля шатра.

"А ти ходи зі мною, побалакаємо!" ввернувся до Приблуди.

Я чув їхню розмову в шатрі. Приязні слова команданта і тихе оповідання хлопця. Не знати батьків, поки тямки служив по людях у селах долини Пруті. Недавно втік від газди, коли пропала корова. Поживлявся кілька днів у подібному таборі в Микуличині; тільки там інший прapor маяв на щоглі і хлопці говорили по чужому, так як ці пани, що приїздять з Варшави. З нього все насміхалися, часом поштуркували і зате давали вишкрабувати горшки. Україв раз щось із магазину, його побили й нагнали. Пішов тоді до Ворохти, а звідтіля з людьми через гору до Космача. Потім тинявся сам і попав сюди. Ночує недалеко на обозрі.

І знову довго говорив командант, простили словами. Про життя людини і його цінності, про гідність і честь і вкінці, про ідею і її знак — прапор, перед яким слід стояти “на струнко”.

Коли оба вийшли, наказав мені командант свиннути на збірку і перед цілим табором заявив: “Він обіцяв, що буде чесною людиною, не буде більше брехати ні красти. Ми всі віримо йому”. Він простягнув руку до Приблуди, який стояв похиливши голову. І ми стали свідками дивної сцени. Малий зукаса дивився хвилину на руку команданта, а потім нагло вхопив її обома руками і притягнув до уст. Усім нам стало ніяково. Зрозуміли ми, що тому хлопчині в його житті ніхто ще досі не подав руки. Командант відвернувся, щоб скрити збентеження; ми мовччи розійшлися.

Від того часу Приблуда знову лежав цілими днями на краю табору. З кухарем був у згоді, під час молитви стояв уже “на струнко”, а кухар казав, що тоді його очі світилися. Від нас держався остроні, не говорив ні з ким; мав тільки одного друга, волиняка Кравчука. З ним шептали вони вдвох у вільних хвилинах, на краю табору. Кравчук зрадив нам, що Приблуда теж рішив стати пластуном.

Минали дні веселого таборового життя.

Аж ось трапилась із Приблудою нова пригода. З магазину пропав великий кусок сала. Це було в неділю, коли цілий табір пішов до церкви, а залишилася тільки варта і Приблуда. Бачили, як він крутився біля магазину і знали, що любив сало. Тому й мусіло власті на нього підозріння.

Ми говорили про те нишком і нам усім було дуже-дуже прикро. Тільки тодішній дижурний, таборовий великан, гостро поставився до справи.

Надійшов командант і дижурний покликав хлопця.

Ми здалеку приглядалися. Лице команданта вкрите було хмаркою суму й гніву. “Слухай но хлопче”, промовив наче несміло, з магазину пропало сало. Нікого тут не було, тільки варта й ти”.

Приблуда поблід. “Це не я!” аж крикнув дрожачим голосом.

Командант мовчав, мабуть не знаючи, що казати. Та тут умішався дижурний: “Тільки ти міг украсти. Адже між нами немає злодіїв”.

У Приблуди горло здавилося плачем. “Ні, ні, ні”, він крикнув. І нагло скочив на дижурного. Затиснені кулаки впали на лицезрі, груди великані.

ним рухом кинув хлопця до землі і замахнувся. Але командант здеряв його. Приблуда скоренько встав і поплентався з табору.

Ми мовччи дивились, як брудна його сорочка зникла в зелені кущів. І я знаю, що кожний з нас думав: а може це справді не він?

І це справді не був він. Командант наказав точно розшукати і виявилось, що сало урвалось зі шнурка й упало за скриню. Теж і дижурному було прикро, сам пішов у село шукати Приблуди. Ходив і Кравчук, але даремно.

Аж відкрили його на другий день. Сидів на горі, по той бік річки між молодими смерічками і звідтіля глядів на свою мрію — табір. Пішов по нього Кравчук, обійшов колом, щоб не спошлюти, і спровадив у табір. Бідняга був ще більше обдертій, а з ноги йшла кров: в селі нацькували його собаками.

Передтим усі ми, з командантам, зробили раду й рішили відплатити малому за кривду: прийняли Приблуду в табір.

Як горів він щастям, коли командант повідомив його про це! Тішилися й ми всі і кожен хотів чимось помогти йому. Кухар подарував йому свою власну сорочку, найшовся капелюх, штанці, ремінець. Волиняк Кравчук майстерно зробив йому з кори ходаки. А великан-дижурний подарував Приблуді єдину річ, що об'ємом годилася для обох — свою ідунку (найблішу в таборі). І другого дня ми слухали в ранньому наказі: “До табору прибув брат Приблуда”.

Так попав він між нас. І з гарячкою вгلوщував у себе те — досі так страшенно чуже для нього — таке багате, цінне життя — пластиування.

І знову весело летіли дні. світило сонце й горіли таборові ватри.

Аж на горі і на табір стали коти-тися важкі хмари. Принесли зі собою дощі, а опісля страшну пам'ятну повінь — потоп Гуцульщини. Наша чистенька річка жовтою стала, коламутною; несла з гір повалені дерева, зі зловіщим грюкотом котила каменюки, пінилася, розливалася широко.

Наш табір стояв високо над крутим берегом, здавалося — безпечний. Але беріг, що врізувається в шаліючу стихію півостровом, під ударами пнів, каміння і хвиль — почав валитися в воду.

Получення зі селом було зірване. У таборі наказано гостре поготівля. Кухню й магазин перенесено під гору, край ліса: коли постачання не діяло, харч став найціннішою річчю в таборі. Денні пайки обмежено.

Прийшли важкі дні в таборове життя. Дощ лив і лив. Прапор змоклий безсило пручався у вітрі; здається тільки в Приблуди світилися очі. Шатер не можна було перенести, бо нерівний терен не дозволяв поставити їх в іншому місці. У них сиділи пластиуни й прімеркливими голосами співали пісень.

Цілу ніч сторожив вартовий гурток у повному складі. Але й ми, другі, не могли заснути. Вода підійшла вже близенько під наш беріг, а з-під землі, що під шатрами, йшов глухий стогн. Ми були зодягнені, спаковані наплечники під головами.

Минула ніч — і знову встали ми у мокрий день. Пішов прапор угору, скінчилася молитва, наказ і ми з піснею помашерували до кухні, що кучерявилася димом — "по фас" (так у нас називали їжу).

Нараз — від шатер — алярмовий свисток обозного. Пішли їдунки на землю і табір навипереди погнав на збірку. В тій хвилині висока смерека над берегом, де передше стояла кухня, — хитнула чубом, якось неначе підскочила і зі свистом упала на хвилі. І тоді пішло все миттю. Метер за метром валилася земля в ріку, вода брязкала на майдан, а над усім шалів вихор.

Наказ: усі до своїх шатер, один хапає наплечники, другий стягає шатро — і все у ліс. Дижурний до прапора. Ледве чути голос обозного.

Ми кинулись рятувати майно, а земля вже дріжала під нами. Зникло місце крайнього шатра.

Втім — крізь бурю відчайний голос: "Прапор!" Ми кинули все і побігли до щогли. Оце дижурному, що намагався стягнути прапор, вихор вирвав із застосініх рук линву і свиснув неюген угору. Над замішанням запанував голос обозного: "Сокри!" Принесли їх дві і вони, двома парами рук, врубались у щоглу.

А грізна пропасть все ближче і ближче. Відступили всі, тільки рубачі валили що-сили. Але пізно було! Зарисувалася земля вже за щоглою. Ті, що рубали, ледве ускочили вбік. Глухий зойк — і наш прапор в останнє зашотів величким луком перед нами. Струхли ми. "Боже, прапор", хтось прошептав.

В цю мить відрівався хтось від нашого гурта і погнав долі рікою. Це був Приблуда. Відрухово рушили ми за ним. Може хотіли ще раз побачити прапор у хвилях за закрутом.

Щогла неначе не хотіла йти з водою. Кидалася об кручу, об каміння,

ставала попереки, потапала і знову виринала. А на кінці її наш бідний пра-пор.

Перегнали ми щоглу і гляділи, як у диких скоках наближалася до нас, товстим кінцем наперед. Струя гнала її у бік нашого берега. Все близче...

Нагло Приблуда скочив у воду. Закрутів ним вир, закрила хвиля — ще кілька разів показалася голова, рука, а потім — він ухопився щогли.

Ми здергали віддих. Приблуда знову зник під водою але руки держались щогли. Виринув по той бік і знову, на хвилину, тільки його руки ми бачили над водою. На щастя тут вода була глибока, то й не розбився він об каміння. Тільки небезпечно кидались біля нього по хвилях важкі бервена пірвані десь на зрубах.

Руки Приблуди чим-раз більше посувались до прапора. Обозний піslav одного по линву. Ми бігли за водою.

Доволі далеко вже внизу за табором Приблуді вдалось зловити прапор. Він шарпнув, відрівав його від щогли — і пустився на ласку хвиль. Тоді ми кинули йому линву з куском дерева на кінці. Раз, другий — ось ухопив. Потягнули ми що-сил до берега.

Але на спінених хвилях ще чигала небезпека. Десятки упавших лісових велетнів летіло водою у долі. Кидали собою, борикалися... Мусіли ми підкідати линвою, щоб перепустити їх сподом.

Ось один — черкнув малого, другий оминув, третій, ще один... і знову...

Аж — ми ахнули! Товстезний пень, наче гуляючи, — піднявся з води і накрив собою хлопця. А вже так близько берега...

Витягнули ми бездушне тіло Приблуди, поклали на траві. Не жив. Закаменіла рука його не пустила линви. А друга до грудей тиснула врятований таборовий прапор. Той, що його колись обидив малий Приблуда. Червена струйка текла з кутка його уст і красила блакитню й жовту барву...

Спливають в тижні дні, — у місяці
1 роки;
Цупке життя нову нам дійсність
в душах кройть.
Та дужче ще Софія — Юр евшаном
в дні жорстокі
Нагадують: що ми мандрівники на
шляху до мети, а не ізгої?
Ю.

НА МАВНТ ЕГМОНТ

В. Ф.

Не дивлячись на те, що Нью Плімут на Новій Зеландії має всього 20 тисяч мешканців, він часто заманює туристів. Крім Мавнту Егмонту, що знаходиться у віддалі 20 миль, Нью Плімут славиться багатством квітів. Треба лише завити до нас в соняшну погоду, щоб побачити всю цю красу!

Мавнт Егмонт підімається 8260 стіп над морем і на висоту 3000 стіп можна дістатися автомобілем з сильним мотором. Я давно вже бажала побувати на цій горі, тому радоскористала з запрошенням приятельки — новозеландки — поїхати з нею. Я взяла теж і подругу Ліду, що саме приїхала до мене у відвідини.

Чудова соняшна погода. Засніжений Егмонт виразно рисується на чистому голубому небі. Подібно, як і ціла Нова Зеландія, околиці Нью Плімуту горбкуваті та де-не-де порослі кущами чи лісом. На горbach — зелені полонини, а на них скрізь, куди оком додглянеш, вівці і вівці. Доми самітних фармерів, розмальовані яркими кольорами, малювничо русуються на тлі похвилюваного зеленого простору.

Ліда в захопленні робить знімки. Егмонт у щораз то іншому виді подобається все більше й більше і вона робить світлини за світлиною. Підносимось вище і мотор працює важче. Егмонт стає виразнішим і вищим. У підніжжі гори зупиняємося біля самітної хатинки керівника руху. Він затримує нас на 15 хвилин до часу звільнення вузької дороги, що на ній годі розминутися. Саме з'їхало пару таксівок, дорога вільна і ми виrushаємо.

В'їжджаємо в понурий тропічний праліс, густо переплетений лінанами. Тут сиро і таємничо. Здається, що ось-ось якийсь велетень — звір загородить нам дорогу. Але наші новозеландки запевняють нас, що крім птаства і дрібного звіра, як кролі і опосуми, тут немає нічого небезпечного. Ні гадюк, ні мавп, ні вовка. Боятись нічого.

Дорога все стрімкіше в'ється вгору, тяжче працює мотор. Тягне сирістю і холодом. Ось вже перші смужки снігу бліਊть в рівчаках. Смужки збільшуються, вже можна б йшати на одній лещеті, а далі вже стало б і на дві. Ще

Під самою вершиною Егмента ліпимо снігуря.

пару закрутів і дорога виводить нас на снігову поляну. Зупиняємося біля телефоничної будки і повідомляємо вниз про щасливий доїзд та про звільнення дороги для інших.

Виходимо. Як чудово! Тут зовсім тепло! А сніг засліплює непривичні очі. Ми воюємо в сніжки, сковзаємося, падаємо, сміємося і радіємо від щирого серця. Яка краса!

Минає перше захоплення і ми приступаємо до діла: обідаємо, опісля складаємо необхідні речі й харчі в один наплечник. Вурушаємо вгору. Вузька гірська доріжка, що її вижолобила колись вода, в'ється поміж листястими кущами. Тропічне листя хащів де-не-де вкрите грудками снігу. Кущі рідшають і перед нами розкривається розлогий краєвид. Небо з'єдналось з далеким морем в одну блакитну цілість і хіба тільки вірлині очі могли б відшукати їх граничну лінію. Лиш часом блисне дах віддаленого дому і зрадить місце, де заховався Нью Плімут на цьому безмежному просторі.

Наши ноги ковзаються по втоптаному снігу, а зверху сильно гріє сонце. Кінчаться стежка, рідшають і вкінці з'єднані зникають кущі. Похилена табличка повідомляє, що дальший шлях стає небезпечний. Відтепер мусимо самі протоптити сніг. Ноги грузнуть по коліна. Проходимо вузьким хребтом. По обох сторонах обриви. Наша новозеландка розповідає, як колись вона скотилася з цього самого місця у пропаст. Нічого їй не сталося, але цілий день блукала, доки вибралася з густого лісу.

Підносимось ще вище, тепер по скелістому узбіччі. Перед нами білі і блищиць в соняшному сяєві приманли-

ва вершина. Зупиняємось на невеликій сніговій площині. Приміщуємось на вистаючих скелях і підкріпляємось. Ах, як нам смакує! Рідко говоримо і лише очі зраджують внутрішнє захоплення, блукаючи по безмірному краєвиді. Справді незабутній вид! Блакитне небо, гаряче сонце, зимний білий сніг, хвилясті далекі простори, — все таке прекрасне і спокійне! Мимоволі нагадує нам про велич і силу Творця.

Ми там, під самою вершиною Ег蒙та ліпимо снігуря. Даємо йому українські сиві вуси й бороду (з ново-

зеляндської рослини), підперезали і на прашання відфотографувалися вкупі з ним. Шкода, що не було з чого зробити нашому запорожцеві шлика і шароварів!

Але все має кінець... Земні обов'язки кличуть нас до повороту. Вертаємось з незабутніми враженнями та загадуємо про наших друзів — пластунів, розсіяних по цілому світі... Розповідаючи про наші переживання на сторінках спільногого часопису, хочемо бодай в цей спосіб зберегти пластову братерську єдність з Вами, Дорогі Друзі!..

МАРШ ВОВКІВ

(Для юнацького гуртка "Вовки" в Торонті написав слова В. С. Левицький, музичку В. Божик)

МАРШЕМ

1 голос
2 голос

НА - ЧЕ О-ЛЕНЬ ПО ПО-ЛЯН-ЧІ, ХО - ДИТЬ РІ-САЧЬ В НЕ-БЕ-
(всі)
САХ, ВИ-СГУ- ПА-ЮТЬ СІ-РО-МАН-ЧІ у МАН-
АРІВ-КУ ПО-ЛІ- САХ А- У, А- У! А- У, А-
У! А- У, А- У!

Наче олень по полянці,
Ходить місяць в небесах,
Виступають сіроманці
У мандрівку по лісах.
А-у, а-у! а-у, а-у!..

Вже команда вп'ята "Струнко!"
Дефіляда вовча йде,
Пси нам марша грають в шлунку,
Місяць з неба в дах нам б'є!
А-у, а-у!..

Гей, хто заяцем підшитий,
До гурта вовків не лізь,
Вовчий рід не в тім'я битий,
Вовка завжди тягне в ліс.
А-у, а-у!...

Та в кім серце б'є завзяте
І кому пригоди — рай,
До вовків пишися, брате,
І з вовками в ліс манджай.
А-у, а-у!...

З першої мандрівки ПОП в Сиднею.

ПЕРШІ КРОКИ В АВСТРАЛІЇ

Вже пройшло понад два роки від часу, як перші українці прибули до Австралії, а зокрема до Сиднею, найбільшого міста цього континенту. Нові умовини життя в зовсім нам досі невідомій землі — не були легкі. Це може й було причиною, що організування громадського життя йшло так пиняво і важко...

Але в Сиднею все ж таки зібралися група активних пластунів: сен. І. Пеленська, скм. Е. Ю. Пеленський, сен. Корженівський і його дружина. В короткому часі скликуємо на 20. травня 1950 сходини і на них приходить 14 пластунів! (8 сеніорів, 4 ст. пластуни і 2 юначки). Яка сильна пластова ідея — переконався я на прикладі ст. пл. Нагірняка, що прилетів на перший зв'язок з провінції віддаленої 200 миль! На цих сходинах засновуємо пл. осередок праці (ПОП) під проводом сен. Корженівського. Йому до помочі: скм. С. Пеленська, скм. Б. Рибачек і ст. пл. Триш.

Але справа не виглядає рожево! Труднощі видаються непереможними. Цілій тягар праці паде на плечі сен. Корженівського, що бере на себе юнацтво, на його дружину, що взяла новацтво та ст. пл. Триша — з ст. пластунством. Врешті вдається зорганізувати перший гурток юнаків і відбуваємо з ними перші сходини в парку Гайд. Під приміщення на домівку — відступають п-во Корженівські своє мешкання, де правильно відбуваються сходини.

Щоб полегшити працю плянуємо заложити юнацькі гуртки на передмістях: Чульборі, Рідженс-Парк. Мені трохи пізніше вдається зорганізувати ОП УПС — мішаний гурток. Сьогодні маємо в Сиднею ст. пластунів вже понад 16!

Сеніори теж організуються в свій ОП. Іх в Сиднею 18, але багато з них бере участь тільки в громадському житті. Багато ст. пластунів і сеніорів взагалі не бере активної участі в українському житті, ані в Пласті.

До Сиднею прибуває сен. П. Пилип'я і перебирає секретарство ПОП. По кількамісячній наполегливій праці ПОП об'єднає всесь пластовий актив в Сиднею. Дуже багато стоїть ще остронь, але ми вже на них не розчисляємо! Таких "пластунів" — нам не потрібно!

Кульмінаційною точкою цього першого організаційного етапу був I. Обласний Пластовий З'їзд 26. 8. 1950 в Сиднею. Участь взяло 30 сеніорів і ст. пластунів та декілька гостей, юнаків (світлина — диви додаток!). Привіти наспіли від Сірого Лева, Уповноваженого ГПС сен. Олесницького, а усні привіти зложили: від УПС і ПОП в Коврі — сен. Кужіль, від ПОП Камбера — сен. Турчик, від ПОП Батгурст — сен. Козьольковська, від Грети — сен. Драган, від Управи Укр. Громади і австр. відділу Н. Т. Ш. — сен. Пеленський, від О. У. Ж. — сен. І. Пеленська, від С. У. М. — п. Грабик.

Після доповіді сен. Кужіля про положення і завдання Пласти в Австралії вив'язалася жива дискусія, що стояла на високому рівні та висвітлювала всі пекучі потреби Пласти і укр. громадянства.

Після оголошення правильника виборів, вибрано Обласну Старшину під проводом сен. Корженівського. Заступник і реф. організ. — сен. Жуківський; скарбник — сен. С. Пеленська; секретар — пл. Л. Коломийців; паланкова — сен. Корженівська, паланковий — ст. пл. Триш, реф. зв'язку — сен. Питляр.

По з'їзді відбувся товариський вечір а на другий день прогулянка до зоологічного городу.

Перший етап пластової праці в Австралії — закінчений. Сподіємось, що другий етап піде вже швидшим темпом та більше нормальним шляхом.

Тарас Триш

Шлях до успіху — дуже простий: старайся робити трохи більше, як роблять інші!

ШЛЯХОМ ЮНАЦЬКОЇ РОМАНТИКИ

(Мрії і бажання юнаків Канади в дзеркалі анкети Реф. УПЮ-ів)

Тяжкі умовини, що серед них живуть батьки пластунів-юнаків, заставляють цих юнаків в часі вакацій братись до заробіткової праці, щоб бодай трохи допомогти батькам і придбати фонди на власні потреби: школу, пластовий виряд і інші видатки.

Все ж таки ні на мить не перестає бути їхньою мрією пластиування, практичне пластиування.

Мандрівка суходолом і водою — це гаряче бажання кожного юнака. В далекому Едмонтоні хочуть мандрувати горами, а в Торонті, над озером Онтарио, мріють про пластовий "корабель" і морякування. А всі разом чекають на пластові табори, на спільне пластове життя, що для його здійснення готові всім іншим пожертвувати!

Юнаки з Летбрідж хотіли б мати гурткове авто, бо дуже вже стужились вони за пластовими зустрічами, з'їздами та іншими "збіговисками" пластової братії. Трохи розради дає їм спільна оркестра, але їхні мрії лягуть до Рідних Земель, або бодай до свого рідного пластового середовища.

Вінніпег пережив страхіття повені і через те зовсім забув висказати свої бажання. Знаємо тільки, що юнаки виявили тоді свою готовість помогати іншим — згідно з пластовим Законом!

Зате Монреаль розговорився на добре! Вони — самі спортивці! Але спорт для них — не все! У них дуже різні зацікавлення. Одні цікавляться технікою, інші літературою, а ще інші музикою. Філіялістика, вивчення природи, ручні роботи з дерева, курси практичного пластиування, моделювання і чужих мов, шоферство — ось терен зацікавлення канадського юнака!

Одні пластуни дуже скромні: вони мріють і бажають собі речей малих, буденніх. Але інші — це ті, що їх прививає їхня молодість ген, аж під хмари — мріють про речі далекі і високі, такі що вимагають багато зусиль та труду. Вони хочуть змагатися з труднощами

Кожний пластун — спортовець!
Тереновий біг.

дня і перетворити свої мрії та бажання в дійсність. Їх манить далечіння, хоч шлях до неї — через гори і води. Але є ще й такі, що їх нішо вже не манить, ні велике, ні мале. Вони чекають на сповнення мрій і бажань — чужих... Іхні серця без пластового вогню, їхні думи без охоти до змагу. Але в пластовому гурті живих і рухливих друзів — і вони можуть запалитися прагненням проміртви великих шляхів.

Пластові проби — це обов'язок у розумінні юнаків. Їх турбує тільки спосіб приготовлення до них. Одні чекають на Комісії пластових проб. Деяким бракує відповідний матеріал для вивчення всіх точок проби.

Пластові іспити вміlostей — це друге завдання по пластових пробах. Є й такі, що хочуть складати іспити з мореплавства, а багато цікавиться летунством.

Всіх юнаків з'єднує в одну цілість — гурток. Але нераз одна одиниця є причиною припинення праці такого гуртка!

"Соколи" з Летбрідж — це зжітні друзі, правдиві "активісти" серед місцевої молоді. Кожний з них — фахівець-спеціаліст у своїй ділянці. Вони теж хочуть мандрувати по горах Альберти — але вже при допомозі... авта.

Монреальські "Вовки" і "Леви" творять гуртки молодших і старших юнаків. Вони напевно швидко вибуються силою своєї спільноти, бо творять спільні переживання і сильну дружбу.

В Торонті гуртків багато ("Орел", "Сокіл", "Тур" і "Рись"), але їм треба ще над собою попрацювати, щоб з їх праці була користь! Надію Торонтського Куреня — гуртки прихильників! А на окрему згадку заслуговує "Морський Сокіл", хоч малий числом, але

Юнаки з Торонто підносять прапор

сильний своїм бажанням морякувати. Вінніпег теж має своїх "Вовків" і своїх "Орлів", але їм треба ще здорово попрацювати, щоб стати фортецею Пласти в великому Вінніпегу.

Юнаки Гамільтону — не з своєї вини — участі в анкеті не брали. Але ми знаємо, що поміж ними є завзяті пластуни, що, між іншим, і про пластовий дім в Канаді не забувають!

"Карпатські Орли" з далекого Едмонтону завінчують пластову братію. Вони, мабуть, здобули б першенство у гурткових змаганнях!

Пластове юнацтво в цілій Канаді начисляє коло сотні душ. Деякі з них живуть далеко від гурту і тому наразі "загубилися". Їх відшукати — мали б допомогти їхні друзі — пластуни. Інші — через свою малу пластову виробленість — самі відпадають, або, що ще гірше, стають перешкодою в праці інших. Але все ж таки п'ятьдесятка є згуртована, надійна, яка вже не розгубиться. Вона розростатись тепер у могутнє пластове юнацтво, якщо може і не своєю чисельністю, то напевно своєю якістю, бо їхні мрії і задуми — великі, їхні серця гарячі пластовою ідеєю і їхні діла — пластові своїм плянуванням і виконанням!

Або

ПОЧАТКИ ПЛАСТУ В КАНАДІ

Ми всі думаємо, що Пласт в Канаді почався щойно з приїздом сюди нової "ділівської" еміграції. Коли мати на увазі Пласт, як поширену тепер майже в цілій Канаді організацію, з порівняно великим числом членів і не малою вже — передусім виховною — роботою, з усікими виступами, тaborами, з'їздами і конференціями та навіть з "Вісником" — то Пласт у Канаді безперечно новотвір.

Все ж таки історія почалася не від нас! Ще далеко до другої світової війни приїхав сюди один колишній пластун з Галичини. Проробив він всякі "джаби", їздив зайцем як безробітний в часі депресії мало не по всій Канаді та врешті опинився в Торонті.

І вже тоді стало перед ним питання: куди йде наша канадійська молодь? Що станеться незабаром з українськими дітьми в Канаді? — І він взявся за організування доросту на принципах Пласти.

В "церкві для всіх", при Квіні, він одержав дозвіл відбувати сходини з дітьми. Було це в р. 1933. Звичайно, праця не виглядала так, як ми до цього звикли. Це ж були перші спроби, самотужки, без зв'язку і допомоги Пророду. Все ж таки гуртки — а було їх три — проіснували деякий час, відбували свої сходини і прогулянки із іграшками та вправами — і обов'язково з боком.

Врешті прийшлося нашему пластунові звести "боротьбу" з батьками, які одної днини з'явилися на сходини і заjadали припинення праці, бо мовляв "ми вам дозволу не давали". Та наш пластун не був в тім'я битий і від кожної дитини вимагав письмової згоди батьків. І от тепер він витягнув ці паперці і міг сказати: та ж ви самі підписали згоду на це! Почухались батьки, але, не розуміючи ваги виховання своїх дітей, робили дальші труднощі і праця врешті припинилася.

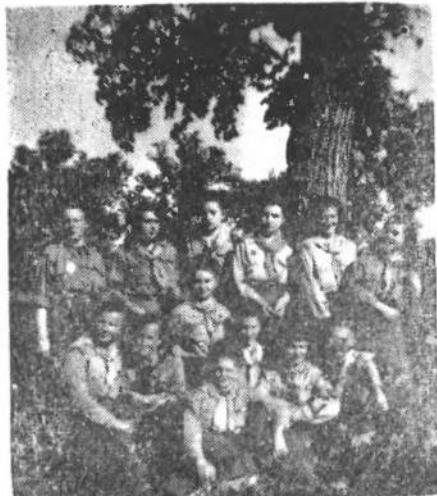
З цього часу залишилися деякі світлини міних "новаків" з боксерськими рукавицями і усміхами, як доказ цієї праці.

Цим пластуном був п. Прокіп Дунець, — тепер власник споживчої крамниці і один з організаторів та керманичів української кредитової спілки в Торонто. Варта додати, що п. Дунець, вірний давній пластовій звичці, — не п'є і не курить.

Пл. сен. Б. Г.

Іх Ексцеленція Кир Ізидор серед "Соловейків", "Зайчиків" і "Серн" в Грімсбі,
Канада.

Гурток "Ватра", Вінніпег.

Едмонтон: Варимо обід для новаків.

ІЛЮСТРОВАНИЙ ДОДАТОК СТ. 1

Табір КВОМ-у в Англії. Привітання Митрополита Полікарпа.

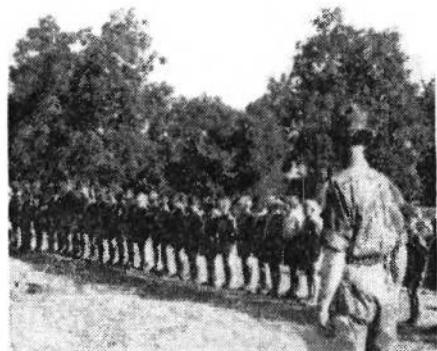
Табір КВОМ-у в Англії. "Леви
будують місток."

"Новацький Сокіл" в Грімсбі, Канада.
Стежка підкрадається.

Частина учасників І. Обл. Пл. З'їзду в Сиднею. З ліва І. ряд: ст. пл. О. Жуківна, Ю. Козьолковська, Ю. Пеленська, ст. пл. Пономаренко, Ю. Маренін; ІІ. ряд: сен. Куждль, сен. Турчик, сен. Пеленський, сен. Корженівський, п. Грабик, сен. Козьолковська, сен. С. Пеленська; ІІІ. ряд: сен. Голобродський, сен. Пилипак, сен. Драган, сен. І. Пеленська, ст. пл. Триш, ст. пл. Коломийців, сен. Питляр, сен. Яримович, сен. Масляк; 4. ряд: сен. Жуківський, сен. Корженівська, ст. пл. Берегуляківна і сен. Веселій.

“Новацький Сокіл” в Грімсбі, Канада.
Перегляд одностроїв.

В пл. таборі в Аїн-Керма, Туніс,
Півн. Африка.

Вперше під шатром...

Найзворушливіша хвилина в житті пластуна: Присяга.

Українські пластуни на одному з шипілів Атлясу, Туніс.

НАМ ПРОСТІР НЕ СТРАШНИЙ!

(Про те, як "Ромени" організують свою працю в нових умовинах)

"Ромени" любили бути разом. На частих сходинах і мандрах родився у них "дух гуртка", зростала priязнь. Прикро їм було роз'їжджатися за океани, розпорощуватися в світі. Сьогодні вони вже всі покинули Європу: три з них в Канаді, а сім — у США. Хоч як вони розпорожені, то держать між собою звязок і шукають своєрідних форм діяльності для свого гуртка.

З нагоди свят висилали пакунки для дітей в Європі. Інформували себе взаємно про всі успіхи та клопоти в праці своїх п.л. осередків. Тепер лагодяться перейти цілістю до УСП-ок та створити окрему ст. пластунську частину. В цій справі їх гурткова, Оля, пише:

"Справа: затвердження нашого гуртка. Я одержала в цій справі листа від Реф. УСП-ок. В ньому вона згадує, що не вистане до затвердження нашого гуртка, щоб він сам був повновартісний; кожний наш член мусить бути повновартісним. Тепер ми переходимо пробу. Наша праця на місцях — це найкращий доказ наскільки ми вироблені. Застановимся, чи ми дійсно з чистою совістю переходимо до старших пластунок, творимо нову частину? Чи ми видерхимо в такому стані, як тепер? Якщо прийдемо до переконання, що ні, тоді постановимо собі від сьогодні ще солідніше забратися до пластиування, включитися у виховну працю, щоб кожна з нас і цілій гурток став дійсно повновартісним. Ми тепер розпорожені і нас судять по одиницях, тож не допустим до того, щоб хтонебудь міг нам щось закинути!"

Свої "сходини" відбувають вони теж своєрідно. Про одні з них пише Оля: до своїх "Роменів":

"Перед нами третя річниця від зачнування нашого гуртка. Теперішні обставини не дозволяють нам усім відсвяткувати їх спільно, тому з'єднаймося бодай своїми думками, пригадаймо пережиті спільно хвилини, застановимся над нашим пластиуванням. Чи поступило воно вперед, чи, може, стоїмо на цьому самому місці, що й перед трьома роками?

І так, у вівторок, о 2-ї годині пополудні (тоді були наші перші сходини!) полиньмо думками в Берхтесгаден, згадаймо наші сходини, прогульки, всіх наших "Роменів". І в цей мент напевне зникнуть далекі простори, що нас ді-

Гурток юначок при заняттях.

лять, і нам видаватиметься, що ми всі разом у нашій давній пластовій домівці!

Заробіток з того дня, хто може, хай призначить на Пластовий Видавничий Фонд. А відсвяткуємо наші святочні сходини так: О 12-тій йдемо всі до церкви, а увечері о 6-їй "зустрінемося" на наших сходинах. Розпічнемо їх гутіркою "Постава пластунки до життя і людей в американсько - канадійських обставинах". Кожна посвятить дві години на писання. Якщо не зможе закінчити за цих дві години, докінчить на протязі тижня і разом з завданням-грами перешле мені (відчитати шифр, відповісти на нього теж шифром і переслати роз'язку трьох гор. Останню гру "Ходини Головної Пластової Старшини" — викінчити до місяця. Звіти Ліді, Зіні та Киці — одержала; решта надішле негайно. Я виготовлю спільній — і вишлю всім. До цього листа доданий докладний опис гор: "Історичний плебісцит", "Чи знаєте пісні з пластового співінника?", "Коректа", — Як знаємо українську мову, "Ходини Головної Пластової Старшини")."

В наступному листі подані висліди сходин та гор. "Мені такі сходини дуже подобалися" — пише одна учасниця. "Я відчувала, що перебуваю разом з вами, особливо коли була в церкві."

Я знаю, що "Ромени" будуть мене лаяти за те, що я зрадила їхні таємниці. Але я хотіла поділитися з Вами цими відомостями, мої "Барвінки", "Журавлі", "Ластівки" і "Калини", може це допоможе і Вам перетривати добу розпороження та задержати свою юнацьку дружбу — собі і Пластові на користь?! Що Ви на це, Пластунки? Відгукніться!

Ваша Т.

ЦІКАВІ ГРИ

1) Історичний плебісцит

Грає гурток або курінь. Кожна пластунка одержує на картці такі питання:

- Постать якої визначної українки найбільше тобі подобається?

- За які прикмети найбільше її ціниш і любиш?

- До якої постаті ти хотіла б бути подібною?

Пластунки в означений час записують відповіді на ці питання та віддають провідниці гри. Ця іх упорядковує і оголошує яка історична постать серед пластунок найбільш популярна і якими прикметами вона найбільше імпонує їм. Висліди гри зберігають в архіві. Вони можуть служити як цінний і багатий матеріал пластовим виховникам.

Завдання гри: спонукати пластунок призадуматись над життям та працею визначних українських жінок та їх прикметами та виявити свої уподобання.

2) Чи знаєте пісні з пластового співвінка?

На карточках, які одержують учасники гри, вилісані уривки з народних, стрілецьких і пластових пісень всуміш. Слід їх повіділювати одні від одніх та написати їх наголовки.

Завдання гри: переконатися, як пластуни обзнакоються з нашими піснями та спонукати їх запізнатися з ними. При грі не можна вживати співвінка! На гру призначено десять хвилин.

3) Коректа

А тепер ми забавимося в редакторів. До одного з наших часописів надійшов допис з пластового життя. В ньому стільки помилок, що редакція його відкинула. Наше завдання: віправити всі помилки (ортографічні, граматичні, розділові знаки, попереставлювані слова, взагалі все, що в дописі "не до речі"), щоб його редакція могла прийняти.

Маємо п'ять кусників ланцюга, кожний по три звена. Як їх з'єднати в один довгий ланцюг, щоб це коштувало якнайменше, коли розрізання одного звена коштує один цент, а зварення — два центи? Думаєте, що 12 центів? Ні, менше! Напишіть нам, як це зробити!

На гру призначено десять хвилин.

4) Сходини Головної Пластової Старшини

А тепер ми — "великі риби", члени ГПСтаршини! Кожна учасниця гри "виконує" в ГПСтаршині одне діловодство. На даних сходинах кожна членка має подати звіт з виконаної праці за час останньої еміграції. Напр.: Командантка пластунок подає склад своєї булави, покликаних нею референток в усіх краях, де лише існують пластові з'єднання, та коротко звітує, як розвивається праця в жіночих частинах. Пресовий Референт звітує, що він зробив в цій ділянці: які, де і коли з'явилися пластові видання, які журнали постійно і в якій країні виходять і т. п. Фінансовий Референт подає, які зроблено заходи, щоб придбати фонди для видавання пл. літератури, на пл. дім ін. потреби.

Завдання гри: викликати більше зацікавлення справами Пластового Продводу, привчити до правильного звітування, та познайомити з згаданими діловодствами. Гра триває один місяць. Матеріали збирати з пл. преси, з розповідань сеніорів, обіжників і т. п. Для кожного учасника призначити наперед діловодство.

ДЕЩО ПРО КНИЖКУ

Найбільш поширенна книжка у світі — це біблія. Її видано в перекладах на більше 700 мов і діалектів у більше, як 500 мільйонах примірників.

Найдорожча книжка світа — це біблія Гутенберга (винахідника друку), за неї заплачено перед цією війною 1,300.000 нім марок.

Найстарша збережена досі книжка — це т. зв. папірус "Prisse", що походить з р. 3350 перед Хр.

Перша книжка видана в Америці — це "Escuela euríptuae" (духовна драбина) видрукована в р. 1535 в Мексиці.

Найбільша книжка на світі — це анатомічний атлас виданий в рр. 1823-1830 у Відні в розмірах 1,90 x 0,90 м.

Найменшу книжку — в розмірах 10 x 6 мм видано в р. 1897 в Падові.

Найбільше томів, бо аж 5020 по 170 сторін має китайський словар "Ту-шучі-ченг" виданий в 17 сторіччі.

ГУТІРКА З ПЛАСТУНКАМИ

БУТИ ПЛАСТУНКОЮ — ЗНАЧИТЬ...

Часами люблю читати чи слухати гутірку призначенну для новаків. Як часто можна знайти в ній щось цікаве і для нас, старших! Ось послухайте, наприклад:

“Раз у давнину завважили риби з здивуванням, що раки “ходять” назадгузь, і дуже цим захурисяся. Чому, — сказали вони, — усі з нашого водного світу плавають вперед і тільки раки плавають інакше? І по довшій дискусії вирішили риби започаткувати недільну школу для маленьких раченят, щоб наочити їх “ходити” як слід. Старі раки ходили так уже ціле життя, то ж мала надія, щоб вдалося перевчити їх на ста-рість...

То ж опублікували вони оповістку в риб'ячій мові, що в такому й такому часі буде відкрита недільна школа, до якої запрошуують усіх раченят. І дійсно раченята з'явилися, провели прекрасно ввесь час: маршували, вправляли хід вперед і назад, вниз і вгору, і на прашання сказали: “Ми прекрасно провели час і ми зовсім певно прийдемо й наступного тижня”. І на потіху рибам раченята помаршували додому вперед, так як їх навчили у школі.

Наступної неділі прийшли раченята, але... назадгузь. Бідні риби були цим дуже розчаровані. Вони мусіли починати всю працю заново. Знов маршували, вправляли і при кінці всі раченята, як одно, ходили вперед.

Третіої неділі раченята з'явилися — знов своїм рачим ходом — назадгузь. І знов домів ішли на втіху риbam вперед, а верталися наступної неділі сумні назадгузь.

І з'явилися вкінці риби на нараду і по довшій дискусії вирішили занехати навчання для раченят. А як причину подали: “Як хтось цілий тиждень ходить назадгузь, то нічого з цього не вийде, якщо тільки в одну неділю ходитиме вперед”. — Стільки говорить казка для новаків.

А може б цей досвід запопадливих риб використати як науку для наших різних намірів, сподівань чи плянів —

у відношенні до себе і до других — у різних життєвих ситуаціях?

Бути пластункою цілий тиждень — це щойно значить’ бути пластункою взагалі! Доброю пластункою бути — це значить бути пластункою всюди!

А ми чомусь так часто уважаємо, що наші зобов'язання супроти пластових приписів чи пластової ідеї — торкаються в першу чергу, а то й чи не виключно!, тільки т. зв. “святкових” пластових чи патріотичних обов'язків: влаштовувати свята, панахиди, ухвалювати голосні резолюції, чи бодай їм припlessкувати, або виявляти пластове вироблення тільки на пластових таборах, стрілах, чи евентії сходинах...

А справи виглядають, Мої Подруги, саме навпаки! Наша постава у тих беззастережно теж важливих моментах нашого життя — є тільки і тільки вислідною нашої поведінки, нашого способу думання, нашої “вправи” впродовж цілого тижня. Щоб нікого в “неділю” не розчарувати, мусимо і в “будень” постійно “вправляти”!

Річ ясна, що на обрії слід нам бачити велиki цілі, але початок цієї “мандрівки” до них — є дуже а дуже близько нас самих, бо:

“Щоб упорядкувати світ, треба упорядкувати свою націю; щоб упорядкувати свою націю, треба упорядкувати свою родину; щоб упорядкувати свою родину, треба упорядкувати самого себе!” (“Велика Гра”, Ю. С.).

Саме я дісталася звіт з удалої Зустрічі та 4. З'їзду УСПок. Найбільше тішуся тим, що у своїх розмовах-висновках Ви старалися “стягнути” Пласт “з неба на землю”, з “недільних шкіл” перенесли його на “цілий тиждень”.

І я певна, що як тільки зумієте всі Ваши постанови ще раз і ще раз передумати, і згідно з передуманим поступати, то Пласт допоможе Вам перейти крізь життя щасливо і успішно, навіть і цими — зовсім не встеленими рожами — землями!

СКОБ!
Цьопа Паліїв

СЛОВО ГОЛОВНОЇ КОМАНДАНТКИ ПЛАСТУНОК..

(Уривки з привіту на Зустріч Старших Пластунок 2-4 вересня 50 на пограничні Канади і Америки)

СТАРШІ ПЛАСТУНКИ!

У перше літо по масовому розкиненні пластунів по цілому світі ми побіжно реєструємо:

ньюйорські юначки за старанням Наталки, Терені, Люби і Віри мають двотижневий табір,

юначки з Шікаго перебувають з Рутою в вакаційні оселі-таборі, біля Торонта веде Ліда пластовий табір,

для I. пластового табору в Англії свої одинокі вільні дні в році віддають Дарка, Оксана, Неля, Данка та Орися, наші представниці Лукія і Дада відвідують Норвегію,

Очка й Ірина — гістьми у швейцарських скавток,

гурток пластунок з Німеччини — у відвідниках у мадіарському таборі,

в численних оселях наші сеніорки приєднують дітвтору для пластової ідеї...

Вичислити все тяжко, але й того досить! Бо ми всі знаємо, що все ра-

зом значить: **безліч годин часу, енергії, думки і серця віддано на ВИКОНАННЯ ПЛАСТОВОГО ОБОВ'ЯЗКУ!**

Ми знаємо, що це значить: пластова ідея гаряча, тривка, жива; **ПЛАСТОВА ІДЕЯ В ПОХОДІ!**

Але ми теж знаємо, що це значить: тверде, безоглядне зобов'язання — наказ для нас, пластунок, без огляду, де ми живемо: **НАШ ЖИТТЄВИЙ КРОК ДОСТРОТИ ПІД ОДИН ТАКТ!**

І я переконана в тому, що саме у тих намірах Ви, Дорогі Мої Молоді Подруги, скликали свій черговий З'їзд Старших Пластунок!!!

Я Певна, що Вам це вдастся і тому Вам бажаю ще тільки одне: **ЩОБ У СВЯТОЧНУ ХВИЛИНУ НАД ВЕЛИЧНЮ НІЯГАРУ ДОНИСЯ ДО ВАС ШУМ РІДНИХ ВОД ДНІПРА!**

Скоб!

Ваша
Цьопа Паліїв
Гол. Коман. Пластунок

ЗУСТРІЧ СТАРШИХ ПЛАСТУНОК

В дніях 2-4 вересня ц. р. відбулася зустріч старших пластунок Америки і Канади в затишному Порт-Веллер біля Ст. Кетерінс, над озером Онтеріо.

Мабуть у всіх старших пластунок жиціше забилось серце, коли вони прочитали в пл. пресі повідомлення про цю зустріч. Зразу почали відкладати гроши на ту ціль і на пальцях числили дні: "як довго ще ждати?"

В еміграційних бюроах щораз частіше з'являються пластунки, бо зустріч — по канадській стороні — і треба виробити собі перелустку. На жаль не всім довелося бути на зустрічі, бо фінансові обставини не дозволяли...

В п'ятницю 1. IX. 50 на двірці в Нью-Йорку зібралася група ст. пластунок у повному пл. виряді з наплечниками. Всі перейняті іздою і в кожної щасливий усміх на обличчі. Ось, вже є "наша" Наталка, за хвилину приходить сен. Ганка К. Білети вже куплені, всідаемо і нетерпляче очікуємо, коли вже той поїзд рушить. Втім прибігає ще одна ст. пластунка. Вона не може

іхати на зустріч, хоч як дуже їй хочеться! Вона прощається з своїми подругами і просить, щоб при ватрі згадали про неї... "Скоб!" — "Скоб!" Рушаємо...

Трішки нам тіснувато, але це не важне. Гумор є, гомонить оживлена розмова. Але опісля все стихає, пластунки починають дрімати.

А ось вже й Бофало! На двірці зустрічаемось з п. Отаманом. Він обіцяє зараз же на другий день прибути теж на Зустріч. До нашої групи приєднуються пластунки з Бофало і разом ідею до Ст. Кетеренс.

Канадійці вже були на місці. Вони приїхали перші. Скільки тепер радісних окликів при зустрічі! "Канадійки" і "американки" витаються сердечно й гамірливо. Пластова дружба — не знає кордонів! Вона завжди сильна — і це наповняє нас гордістю!

Місце зустрічі — чудове! Полянка над озером Онтеріо. Довкола розложені шатра, посередині машт і під ним лелійка з камінчиків. Як приемно робиться на душі, коли глянути на це все!

Забуваються клопоти, сірі будні, фізична праця... Довкола все таке рідне — дорого...

Референтка Старших Пластунок, Наталка Б. відкриває зустріч і витає приявних гостей — сеніорок та відчітує надіслані привіти. А коли хорунжі підносили прапор і по поляні лунав пластовий гімн — не було нікого, хто не був би зворушений до глибини душі!..

Перша Тереня здає звіт з діяльності УСП-ок за останні п'ять років. Живу дискусію перериває сумерк. Веселі розмови несуться відгомоном з поодиноких шатерів, але незабаром все втихає і над шатрами царює ніч.

Зі сну будить нас свисток: руханка! Ранок холодний, але погода заповідається гарна. Свідомість, що не скоро доведеться робити руханку на пластовому таборі, — зриває всіх на рівні ноги.

Природа, мабуть, відчула теж наш святочний настрій і радіє разом з нами. Сонечко приязно усміхайтесь і під час гутірок, які того дня відбувалися, гладить своїм промінням обличчя пластиунок.

Завершенням Зустрічі була ватра, що відбулася увечері в неділю. Це був один з найбільш величніх моментів. В ту хвилину, коли іскорки палаючої ватри підносини високо вгору, пластова родина, з смолоскипами в руці, звернулася обличчям до озера — на схід і думками полинула ген-ген до Батьківщини...

Здавалося, що перед очима — не озеро Онтеріо, а могутній Дніпро, що довкола — не чужа природа, тільки пахучі трави й квіти України. І в наших

Зустріч УСП-ок: Праця в кухні.

серцях зроджується гаряче бажання вернутись чим скоріше до дому, але свого — рідного!

При ватрі Сірий Лев сказав декілька слів, що витиснули не на однім оці сльозу. А далі в програму увійшло іменування ст. пл. вірлиць та ст. пл. поучниць. Це наша Наталка Б. і Тереня ІІІ, — як перші осягнули цей ступінь в УСП! Ватра продовжується, йдуть точки за точками, але думка, що вже кінець зустрічі, — наводить сум і жаль. І природа засумувалась; надтягають густі темні хмари і з неба починають падати на землю великі сльози...

Час розходитьсь. Ще раз остання вечірня молитва і пластове "надобраніч". Всі розходяться по шатрах, несучі в серцях незабутні враження цієї святочної ватри.

Понеділок 4. IX. 50 — день відїзду. Ще пару знімків, ще дехто збирає підписи на пам'ятку... Остання збирка, хорунжі стягають прапор під звуки грімкого національного гімну.

"Американські" пластуни щиро пращаються з "канадійськими" і обіцюють собі на другий рік знову з'їхатися. В декого можна запримітити навіть якийсь "кришталік" на оці...

Автобус уже стоїть і чекає. Це вже не жарті, пора їхати. Ще з автобусу лунає: "Скоб!" "Скоб!" "А пишіть!" "А щаслива вам д-о-р-о-г-а!" — відповідають "канадійці"...

В поїзді Бофало - Нью-Йорк їдуть пластунки повні гарних споминів. Але їх ще одне везуть вони у своїх серцях: постанову бути більш активними у своїй праці!

С. К.

Зустріч УСП-ок: Звіт курінників.

ЛІТО 1950

Подаємо спроби молодих письменників передати пе-
ром свої глибокі переживання з літнього пластиування.
Прохаемо прийняти їх так широко, як щиро були вони
пісні!

Редакція

НАША ЗУСТРІЧ

(Жмут споминів з Зустрічі "Під Івана
Купала в Лорейн, 8. і 8. 7. 50.)

"Не сидіти ж нам з заложе-
ними руками, спокійно спожива-
ючи білій американський хліб,
плакати над горем України і мрі-
яти рожеву мрію про... манну з
неба! Треба закотити рукави і з
молодечим запалом боротись з
труднощами!"...

Сонце вже ховалося за озеро, як
в невеликому ліску почав виростати
пластовий табір. Воно давно потонуло
вже в хвилях озера, а веселій гомін
і байдрова українська пісня — не вмов-
кали. Холодно-білій місяць здивовано
приглядався таємним постятам біля ват-
ри, якої полум'я губилось десь в тем-
но-синіх сутінках ноchi.

Наступного дня булава табору, а
особливо бунчужний Куба, не могли
нарікати, що ім нудиться! Формальне
відкриття, купання в холодних хвилях
озера і пластова ватра — це найваж-
ніші події дня.

Мабуть ніхто не забуде хвилини,
коли під вечір мала лісова галявина
заповнилася численними гостями з но-
вої і старої еміграції, що засіли на при-
готованих місцях довкола палаючої ват-
ри. Червоне сійво забарвлювало облич-
чя, надаючи святковості й таємничості.
Тихий шум вечірнього леготу, журчання
недалекого потічка і глухаві луни
неблизького водопаду зливались в див-
ну містичну симфонію, яка зовсім по-
лонила душі і несла їх десь у зоряні
простори... Ми всі, немов зачаровані,
гляділи в плигаюче полум'я та слухали
веселих і сумних оповідань, віршів і
пісень. І вже роз'їхались гості, вже
спали молодші друзі, а тісний гурт
старших ще довго не міг покинути до-
горячої ватри...

Третієї днини ще сонце не вспіло
випити останків роси, як уся пластова
братія висипалась з шатер на ранню
руханку. Опісля Богослуження, терено-

ва гра і формальне закриття табору.
Зустріч скінчилася. Залишився тільки
рій незабутніх споминів...

Hi! Не тільки спомини зосталися по
ций зустрічі! Вона змінила нас всіх мо-
рально, додала нам сили до дальших
змагань. Вона мала великий освідом-
люючий вплив на тут вже рожену ук-
країнську молодь і стару нашу емігра-
цію. Вона вила в серця нових емігран-
тів віру, що українська молодь не по-
тоне безслідно в чужому морі!

Ярема Купчинський

"У ТАБОРІ ДОБРЕ ЖИТИ..."

(3 Свята Весни Пл. Ст. в Вінниці —
в Лок Порті, 31. 6. — 2. 7. 50.)

Свято Весни без табору? Це було б
невиносне для нас!

Наш гурток "Ватра" — 13 юначок
(для нас всі числа щасливі!) — виби-
рається на дводенній табір. Серед Ма-
нітобських прерій. А в душі спомин про
Карпати, про табори в Альпах...

Будуємо шатро. Опісля обід, тере-
нова гра. А увечері — ватра! Весела
вагра! Найкращий момент в таборі.

Не спали ми довго, як витягнув нас
з шатра — алярм! Назад приходимо
мокрі, холодні — і голодні, але з на-
городами!

Встаючи уранці, не хочеться нам ві-
рити, що ми в Канаді. Нам ввіжаються
Карпати, вчувається шепт верховин-
ського потічка і гра гуцулів на трэм-
біті... Ale це тільки момент. Біжимо до
річки митися. Служба Божа, приїзд го-
стей, обід, теренова гра — і ватра! І
звон наші думки линуть до Рідного
Краю, під рідну стріху, у верховини...

З спогадів пробуджує нас... дош.
Бо чи було коли Свято Весни без до-
щущі? Ale програма йде даліше. Закін-
чуємо молитвою.

З жалем покидаємо це чудове місце, яке пригадувало нам стільки пережитих подій! Але покидаємо його з кріпкою вірою у нашу перемогу. І з твою вірою йдемо назустріч незнаному майбутньому!

Мавка

ПАЛІТЬ ВОГНІ!

Паліть вогні! Паліть вогні!
Щоб ясно стало як вдень,
Щоб ми не заспали!...
Паліть вогні! Паліть вогні!!!
(Б. Кравців)

Під цим кличем запалено першу ватру у вишкільно-виховному таборі юнаків Нью-Йоркського Пл. Коша.

Не зважаючи на несприятливу будність, відсутність фізичної праці інструкторів — табір зорганізовано.

З тісного і брудного Нью-Йоркського "давитавну", з його невідступними криками і гамором, — ми опинилися серед розкішної природи. Шумить ліс. Пахне ялици. Забуваємо на перецивільнозване життя. Нам здається, що ми у рідних сторонах. Як мило забути дійність!...

Обличчя сімнадцяти юнаків освітлює вогонь ватри. Дивно поважні очі залишені в нього. Пісня... Спивають тихотично. Їх звуки котяться верхами дерев. І чудується ліс дивним словам пісні. Незнаної, чужої йому.

По пісні — мовчанка. Ніхто не ломить її. Якесь спільне переживання, спільній ритм сердець...

Горить вогонь. Росте вгору ясний стовп полуміні і запалює уяву. Здається, що тут не сімнадцять юнаків, а всі українські пластиуни. Пригадуємо рідний ліс, пройдений пластовий шлях. Наши пластові проби — і присяги. Пригадуємо незабутні хвилини радісного переживання, ген, там далеко-далеко, за океаном. Сум огортає за тим усім...

Чому ми не в рідних Карпатах? Чому нам вирвали все рідне й святе?

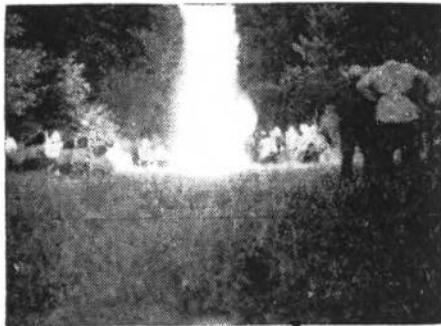
А вогонь горить, все більше розгоряється...

І вливается сила і віра в наші серця. Запалимо смолоскипи — і підемо пластовим шляхом! Донесемо пластовий прапор і передамо його молоді на рідні землі! Там ждуть нас! Там певно горять вогні, запалені ще нами. Жде Сокіл, де почato "Велику Гру"!

Вільний дух живе, його не зламають ні бурі ні негоди!

Паліть вогні!...

Учасник

Ватра в Лорейн.

ЗАШИФРОВАНІ МАРШ

Тереновий змаг "Кедрин" у таборі "Скала".

Пластові зайняття: санітарка. Оббандажовуємо від стіп до голови, щоб тільки доказати нашому інструкторові — Марії, що і ми на цьому визнаємося. А далі — сигналізація та картографія. Вони напевно придадуться нам у сьогоднішньому змагу! Пропорці, компас — в русі. Кожна знає за тих кілька останніх хвилин здобути якнайбільше "мудроців", щоб не засоритись у змагу. А він не такий, як бувають інші дотепер! Бувало ми вирушали великою групою чи гуртком — і завжди знайшлась якось "жертва", що на неї звалювали всі завдання. Сьогодні — йдемо одинцем, щоб кожний спробував своїх власних сил.

В одностроях, з повним вирядом, стаємо до збирки. Короткі пояснення, льосування черг — і Міля перша зникає з табору відпроваджувана організаторкою гри.

Траса для нас не дуже цікава, бо тудою ми вже кілька разів проходили, але Сонка все таки зуміла зацікавити нас своїми помислами: вибраним таких місць, де ми мусіли бродити по кістки в болоті, переправлятись через річку чи спускатись з кручин.

Гра "засмічена" шифрованими листами. А що шифри не дуже легкі, то треба було дуже спішитися, бо заки прочитали — вже надходила друга учасниця гри, а лист треба було знов заховати! Приходилося його швидко відмальовувати — і дальнє відчитувати! Вкінці показувалось, що треба перейти річку — самозрозумілій наказ, бо річка була саме перед нашим носом. Надіючись, що й дальші листи будуть такі самозрозумілі, ми з легким серцем

прямували дальше. Та наші надії розчарували нас!

Дальші листи давали накази зовсім "не до теми", принесли нам чимало кло-поту — та не обійшлося і без сміху. Прію над листом і сподіюся, що треба перейти кручу, бо ж вона саме передо мною. Але ніяк не виходить. Аж врешті, пробуючи на всі способи, відчитую: "випакуй коц та зав'є на дереві"... Виконавши завдання, запримічую лист завішений на шнурочку на дереві. Тепер на зміну приходить семафор. Вимахую прапорцями. Не йде дуже легко, але врешті без перекликань (як це бува-ло не раз раніше!) ми порозумілись.

Зближаюся до мети. Останній при-

крий схід униз кручею та лист — на-каз: дати першу поміч "раненій". Невиносимий крик і стогін "раненої" заморозив мені кров в жилах (я не дива-юся, бо бідна лівтрея години мусіла видергати на цьому пункті та нуди-тись!). Перев'язка — і кінець гри.

Ще не було в нас так завзятого гу-торення! Всі вернулися вдоволені з пе-ребутих пригод. Тепер робимо заввғи щодо змагу і поведінки змагунів та їх справности. Але найвищою нагородою була для всіх чотирьох "Кедрин" зая-ва організаторки гри, що "ми вже до-сить заправлені в практичному пласту-ванні".

Учасниця

ІСПИТ СУМЛІННЯ

Я бачу перед нами, як членами на-шого Куреня, два основні завдання: 1) бути добрими пластунами й добрими членами нашого Куреня, та 2) бути добрими політичними емігрантами, доб-рими членами нашої еміграційної спіль-ноти, відданими амбасадорами нашої Батьківщини, як був наш Патрон Гри-гор Орлик. Бо до цього зобов'язус нас приналежність до Пласти й ім'я нашого Патрона.

А як виглядає наш пройдений шлях у світлі цих обов'язків?

Чи можемо ми всі, з чистою совістю і з рукою на серці, сказати собі, що ми, як пластуни, сповнили свій обов'язок супроти нашої Пластової Старшини, обов'язок, наложений на нас новими обставинами? Чи всі ми зголосилися до своїх Краєвих Старшин, до місцевих Пластових Осередків? Чи всі ми почу-валися до обов'язку стати до спільніх зусиль, щоб здигнути нову могутню будову нашої Пластової Організації — в нових, часто дуже несприятливих об-ставинах, нести дружньо наш тягар за-спокоєння життєвих потреб нашої Пла-стової Організації — у формі наших членських вкладок, чи "Пластового Фон-ду"? А це ж наш святий пластовий обов'язок, про який ми всі добре зна-ємо!..

А як виглядаємо ми як пластуни — політичні емігранти?...

Чи пам'ятаємо ми всі про те, що не вільно нам думати лиш про себе та про свої турботи, жити лише своїми особис-тими мріями, або, що гірше, упадти під тягарем життя: "гнилою колодою по світу ваятись". Нашим обов'язком є "серцем жити", виказати настілки си-ли волі й характеру, щоб кинути ясним поглядом довкола себе, пірнути у вир-супільного життя, якого часто таки самі мусимо бути творцями та пробу-дителями, вірлом піднести до вижчих ідеалів. Не мрія про ліжко й відпочинок по тяжкій dennій праці має бути при-кметою нас — політичних емігрантів, але активність, шукання зможи бути су-спільно активними, активними безкорис-но, з ідеї і внутрішнього обов'язку. Продовжім наш день, часом і тяжко перепрацьований, щоб ми, лягаючи спа-ти, могли сказати собі: я нині не втра-тив дня!..

Оточ, Друзі!.. Відірвімся час-від-ча-су від нашого тут животіння, піднесімся "летом вірлиніх крил скоба" ген аж під хмари, гляньмо яснішим поглядом на наше довкілля, візьмімся до праці, до якої зобов'язують нас наша прина-лежність до Пласти й ім'я нашого Пат-рона, а тоді з чистим сумлінням й яс-ним обличчям ми зможемо сказати, що "скобів орліний ми рід"!..

(Слідами Орлика, Слово Курінного)

Радієва вістка може облетіти цілий світ за 1/7 частину секунди; але нераз треба цілих років, щоб якась проста ідея пробила собі шлях через кілька міліметрів — до мізку людини.

ВАТРА ТРЬОХ

В нас закорінилась фальшива думка, що пластова ватра — це "імпреза" для попису перед численною публікою. Програму треба підбирати таку, щоб глядачам було весело й забавно.

Щоб вказати на глибший зміс пластової ватри, — подаємо правдивий опис ватри за "Слідами Орлика".

Ред.

Наближається 8. год. вечора, призначена пора на запалення "Нашої Ватри". Залягає якийсь поважний настрій. Біля ватри стає в пластових одностроях нас трьох старших мужчин, трьох — лицце трьох...

З уст курінного паде наказ: "8. Курінь УПС ім. Гр. Орлика, струнко!" — Запаленім від пластової лілійки сірником курінний запалює три смолоскипи, з якими всі три приступаємо — відчуваючи глибоко настрій хвилини — до ватри. Держачи високо горючі смолоскипи, співаємо пластовий гімн, а опісля запалюємо "Нашу Ватру".

Горить ватра і огортає нас якимсь дружнім теплом. Курінний провірює присутність членів: викликає поазбучно всіх членів нашого Куреня, а за кожного з них з уст друга Курчака паде відповідь: "тілом в... (місцевість), а духом з нами". Лиш трьох відповіло за себе: "привінний".

Опісля говорить курінний. І падають слова: "і Вас вітаю, Дорогі Друзі, розсіяні по широких просторах світу, що нині не можете бути з нами. Вітаю Тебе, друже Миколо в Берхтесгадені, Тебе, поруго Софіє... В дні нашого Свята щиро вітаю і Вас, бувші члени-основники нашого Куреня, друзі: .....

А дальше курінний відчитує привіти від Сірого Лева, від друзів: Штундера, Андрейка і Заяця.

В дальшому ході курінний проголошує відкриття Курінної Ради нашого Куреня (що відбуватиметься кореспонденційним шляхом), надає відзначення другові Сениці й відчитує зміст привіту до Нашого Команданта, Сірого Лева, який ми всі троє підписали в імені цілого нашого Куреня:

"Дорогий Наш Батьку, Верховний Отамане!

Ми, члени 8. Пл. Куреня УПС ім. Григора Орлика, зібрани в дні нашого Курінного Свята, при тріскоті нашої

святочної ватри в далекому від Рідного Краю й чужому нам Іст Медов біля Гемпстеду в ньюйоркському стейті, шлемо Вам, Наш Команданте, а через Вас і всій сеніорській братії наш щирій привіт!

Об'єднані духовно в тій святочній для нас хвилині з усіма Друзями, членами нашого Дорогого Куреня, спішими з щирою любов'ю до Вас, Дорогий Наш Сірий Леве, й з синівською відданістю, в імені всіх 28 членів нашого Куреня, заявляємо:

В цьому ювілейному для УПС році й у дні нашого Курінного Свята постановлюємо посилити нашу пластову працю, ще більш викресати з себе жертвенності і посвяти для добра нашого Уладу, а через це й для добра нашої Дорогої Батьківщини — України!

Веди нас, Батьку Отамане, до Великої Мети, на ясні зорі, тихі води, веди нас до вигаслих попелищ наших пластових ватер на дорожому нам і незабутньому Соколі!

Ждемо Твого наказу! Ми готові!

Підписано при тріскоті святочної ватри 8. Пл. Куреня УПС ім. Григора Орлика, в дні 28. V. 1950, о год. 8. увечері, в четверту річницю існування Куреня.

Щойно тепер звертаємо увагу на привівших гостей, що здивовано обсерують нас, майже нічого не розуміючи. Друг Курчак пояснює їм значення пластових ватер, а друг о. Селепіна говорит про роль Пласти у вихованні молоді, в суспільному житті, порушує наболіле питання відносин між обома-нашими віровизнаннями на тутешньому терені. В цьому самому дусі відповідає Йому о. Гавліч.

І якось так відрядно стало й наповнювало нас гордощами, обсеруючи як при тріскоті саме "Нашої Ватри" двох українських священиків, представників двох укр. віровизнань, що на американському терені якось не можуть знайти спільній мови, подали собі руки й дружньо гуторили!..

І хотілось кричати, щоб усі почули: "ось так виглядає Пласт в житті!"

Вечоріє. Курінний дякує всім за участь у нашому Святі й запрошує всіх до дружнього кола довкола вигасаючої ватри. Спільна пісня-молитва закінчує цей "Наш День".

А. К.

КАЗКА ВОГНЮ...

Увечері ж — о, де узяти мови! —
Ліс — чорна прірва. Небо — оксамит.
А ватра, ватра — дивовижний світ,
Золотоцвітний сад казковий.

Ольжич.

Сьогодні я святкую. Помимо буднів,
що прозирають довкола мене, на вулицях
Мюнхену, Сиднею, Буенос Айресу,
Вінніпегу, Шикаго, Міннесаполісу, Торонто, Гемільтону та Дітройту...

Я згадую:

Згадую першу ватру, яку кожного року запалювали ми разом з друзями, такими як я молодими. Хоч може мене не було кожного року під шатрами неба, то все таки як не скажено радісно було на душі, що та ватра таки горіла по наших пластових таборах та мандрівках. Сьогодні згадуватиму, як всемогутній вогонь розгоряється, а душі наші разом з ним лопотять до крашого неземного світа і переносяться в далеку крайні казок та чарів. Може то й НІЧ під ІВАНА КУПАЛА, в яку папороть, кажуть старі люди, цвіте, навівала такого чару, може довкілля пластового братерства, може мова природи, але понад усе — мова цього вогню! В ньому сила! Він справді всемогутній! І Тиса, і Пінія, і Боржава, і Лімниця, і Дунай, й Влтава — всі вони далеко слабшими являються за нього, за силу цієї пластової ватри!

Мої очі й сьогодні звернені туди, в ті краї вогнів пластових. Я бачу виразно друзів, що неначе у фільмі, сидять над розжареним вогнем, з заогненими очима, зарум'яненими лицями, з закоченими рукавами та тілом на бронзу спаленим. Вони, тоді ще юні, з такими ж як і я одважними мріями — виступали проти течії життя. За новий устрій! Вони могутні гимні співали майбутньому. Вони бурі і громів хотіли не боїтися в житті. Вони так, як і я, потрібну й неминучу дань сплачували своїй молодості. Так, як поет їх зрозумів:

“Над ватрою постаті юні, хлоп'ячі,
Заслухані в золото слів, що лились,
Про славу минулу, про мрії гарячі,
Про воюло, що прийде колись.”

Я бачу їх так, неначе на яві. І я згадую їх — тих гарячих, запальних, молодих, завзятих шибайголів та інших вітргонів — тут на самоті...

Так, я вірю в ці одважні слова, в ці пісні, що не менш одважно гомонять і стеляться унісоном попід таємні ліси та бори. Так, я вірю в ці ночі повні чарів і сподівань, що настискали своєю принадою на наші шатра з темносинього неба.

Так починали ми наше кожнорічне пластиування: першою ватрою 7. липня. В Ніч під Івана Купала. Хтось говорив спомин з недавніх візвольних змагань. Хтось говорив про папороть, про той невинний, продіравлений природою листок, що тисячу разів йдучи попри нього він його не завважив й не прикладав найменшої уваги до нього. А тут, над вогнем, мовою вдягненою в романтику, — він чудес доконував над нами.

Минали роки — ми виростали, мужніли, може назовні й “постаріли”, — але ці юні ватри, ці юні сподівання, ці чарівні ночі та ці пісні одважних і веселих соратників моїх — не забудуться ніколи! Вони сьогодні виступають в нових шатах і витискають все буденне. І хоч я та мої сестри і брати з мою Куреня далеко-далеко від тих казкових місць, де горіла колись ватра — хоч я сьогодні поневолі, у мандрівці своїй, знаходжуся в Австралії, Америці, Аргентині та інших країнах, розкиданих цятками по великому глобусі, — то цей спомин віринає ще могутніше як тоді, коли наші серця билися одним ритмом, наші душі горіли одним і тим самим польотом до вершин.

Він однаковий! Сьогодні він може ще урочистіший, бо вже час на все затер невигоди нічлігу, холод гірського вітру, чи спомин про неafortунно замочений черевик в холодному потоці між дикими скелями... Сьогодні згадується тільки те краще з найкращого!

Скоб! Сестри і Братя! Я сьогодні святкую і простягаю Вам всім мою дружню лівицю через суходоли й моря, через ріки й гори. Я згадую минуле, на якому живу, на якому живуть наші рідні там, на рідних землях в скривавленій Батьківщині, на якому виховуватиму тих, які наступлять на мою зміну, як це буде треба, якому вірно служитиму до кінця свого життя!

Так мені Всемогучий допоможи!

(За Чаром Срібної Землі)

Тримаймо зв'язок

ВІСТІ З ПЛАСТОВОГО ЖИТТЯ

"Наказ Головної Пластової Старшини, щоб кожний пластун(-ка) взяв участь бодай в одній кількаденній мандрівці, таборі чи зустрічі з іншими друзями — виконано! З яким легким серцем і з якою широю радістю оце я Тобі пишу!" — звітує Редакторові "Молодого Життя" Референтка Пластунок Канади. Читайте наші вісті — і самі розсудіть, чи є чого радіти, що в таких несприятливих умовах — пластова праця таки йде! Хто ще не прислав свого звідомлення — нехай це зробить негайно!

Редакція

(під) **ПЛАСТ У ВЕЛИКІЙ БРИТАНІЇ** (офіційно: Клуб Виховних Осель і Мандрівок — КВОМ) влаштував перший пластовий табір в Англії. Він тривав три тижні, 29. 7. — 20. 8. 50, мав 37 учасників, 20 хлопців і 17 дівчат, і працював поділений на два рої новаків-жовтодзюбів, один рій новаків-орлят і три гуртки юнацтва.

Характер табору — виховний. Головним завданням табору було — дати учасникам атмосферу українського середовища, а при цьому піднести рівень пластового знання. І так новики вчилися читати й писати по-українськи і у висліді всі написали листи рідною мовою до своїх батьків. Юнаки вивчали історію і географію України. Всіх з'єднували українська пісня, книжка, гутірки на тему національної і пластової традиції, зустрічі з визначними українцями-гістьми. Між іншими визначними особами — відвідав табір Іх Преосвященство Митрополит Полікарп (світлина — диви додаток). Закінчено табір пописом і святочною ватрою, про що цікаво писала лондонська "Українська Думка".

Оплата за табір була зовсім мала (51 шіл.), бо покриття більшості витрат на табір взяла на себе Управа СУБ-у, яка, крім відступлення площи і приміщень (в Інвалідському Ломі), виявила велику прихильність та зрозуміння для пластової виховної праці та допомагала з усіх сил.

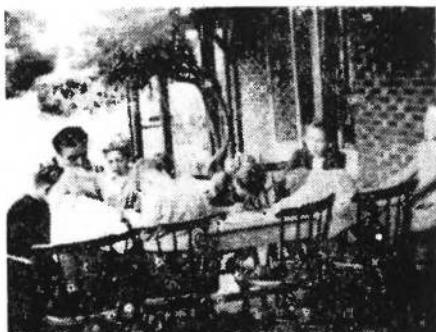
Вік учасників вагався між 6 і 17 роками; по віровізнанню було 19 гр. католиків, 17 православних і 1 римо-католичка.

Цікавою новиною цього табору був окремий вишкіл інструкторів, що мав місце так в підготовчій стадії (частин-

но кореспонденційним шляхом), як і під час самого табору (в часі нічної тиші для новаків і юнаків). Засвоєну теорію зразу ж примірювано в практичному житті. Булава табору в числі 11 осіб перейшла таким чином неменший вишкіл як і самі учасники.

(під) **ИНСБРУК, АВСТРІЯ.** За старанням Пластового Осередку в Інсбруку зорганізовано в Сістранс коло Інсбруку, у підніжжя гори Нечеркофель, пластовий табір, що тривав від 22. липня до 8. серпня 1950. В таборі взяли участь гуртки УПН, УПЮ і УСІІ з міста Інсбруку.

(під) **НЮ-ЙОРК.** Станція Нью-Йорк, що чисельно найсильніша в ЗДПА, не залишається позаду теж і в виховній роботі. Показником цієї праці є переведени пластові проби. Під час літніх місяців першу пл. пробу зложило 5 юнаків, а другу — 9 юнаків. Також 5 ст.

Табір КВОМ-у в Англії: перший лист до батьків по-українськи.

пластунів зложило другу п.л. пробу. Стан Коша з кінцем серпня був 126 членів. В тому: 38 УПН (Нью-Йорк 24 та Ньюарк 14), 33 УПЮ, 55 УСП (45 і 10). Кошовим є п.л. сен. З. Корчинський.

(піа) **НЮ-ЙОРК.** 15 УПЮ-ів з Нью-Йорку та 2 УПЮ-ів з Рачестер мали змогу доповнити свої пластові вміlosti в виховно-вишкільному таборі в Стретфорд, Н. І. Табор тривав 17 днів (7 - 23 7. 50). Юнаки платили по 25 дол. Всі витрати табору виносили 534 дол. Під час табору відбуто 70 годин лекцій і вправ, та дві цілоденні прогулянки і один нічний алярм. Табір відвідав їх Ексцепленція Кир Константин, за якого дозволом одержано гарну площу під табір.

(піа) **НІМЕЧЧИНА.** 7 пластунок і 4 пластунів (в тому 8 УПЮ-ів) взяли триденною участь — на запрошення Мадярської Скавтової Організації — в їхньому таборі, в дніах 12 - 14 серпня 1950. Поруч українців були гостями цього табору теж німецькі й російські скавти. Господарі, що дуже тепло й широко вітали наші стежки, живо цікавилися нашими піснями й пластовими звичаями.

(піа) **ЕДМОНТОН, КАНАДА.** Пластуни гарно використали літо на виховну й вишкільну працю серед природи. Після дводенного тaborування на Святі Весни, відбуло вдалий двотижневий табір для УПЮ-ок (цикавий зокрема тим, що його організація і провід був таки в руках Команди цього Куреня УПЮ-ок). Дальше влаштовано довший табір для новаків і новачок (спільній), сімденний для юнаків та вкінці старші пластуни влаштували чотироденний табір для себе з труднішою програмою.

Пласт в Едмонтоні має власну добру оркестру. А гордощами Станиці є — новість в Пласті! — Дискусійний Клуб Старших Пластунів, який діє вже від чотирьох місяців. Стиль дискусій — академічний. Старше громадянство радо бере участь в ньому.

(піа) **ТОРОНТО, КАНАДА.** Після шостиденного, дуже вдалого табору для юначок в "Соняшній Балці" в червні (13 учасниць — юначок і 2 ст. пластунки) та дводенного вишкільного табору для 5 членів гуртка "Кедрин" в липні (що сам організував імпрезу для поглиблення практичного пластування — дуже влучна думка!) — відбуто двотижневий табір (22. 7. — 6. 8. 1950) для юначок. Учасниць 21 та Булава 6. Ця остання завдала собі багато труду

і присвятила багато часу таборові. Не диво, що табір вдався прегарно. Окремою подією був для табору лист Сирого Лева до учасниць і його промова по радіо, яку слухали і батьки пластунок, зібрані окремо в пластовій домівці.

Не можна теж не згадати двотижневого табору старших пластунок при кінці серпня. Від'ємну сторінку — замалу участь (18 на всіх 46!) — вирівняв до значної міри високий рівень гутірок та ефективні вправи з практичного пластвуання.

(піа) **МОНТРЕАЛЬ, КАНАДА.** Юначки та Старші Пластунки відбули при кінці липня дводенний мандрівний табір з гутірками та тереновими грами.

Новачата перебули літо в дитячій оселі, зорганізований нашими церквами. Привіяним там сестрички проводили з новачатами новацькі зайняття.

(піа) **ВІНДЗОР, КАНАДА.** Самостійний Рій новачок "Голубки" в числі сім (всі крім однієї) відбули вдалий табір в часі від 19 - 21. 8. 50 разом з новаками і юнаками "Над Кручею". Тут годиться згадати, що всі "Голубки" народилися в Канаді.

(піа) **ЛЕТБРІДЖ, КАНАДА.** Мала і дуже віддалена група пластунів в цій місцевості перевела успішно кілька одноденних прогулянок з тaborуванням в природі.

(піа) **ДІТРОЙТ, ЗДПА.** В часі від 28. 8. до 4. 9. відбувся на парохіяльній площі новацький табір "Срібна Поляна". Участь у ньому взяло 14 новачок, 2 юначки, 2 новаків і одна ст. пластунка і сеніорка (Булава). Характер табору — виховний. Новачки творили рої "Мавок" і "Конвалій". Новаки та юначки теж творили окремі гуртки. Руханку ведено окремо для старших і для молодших. Кожний гурток вибудував собі в лісі свою "хатку" та прикрасив її. Відбувалися гутірки, забави, читання листів від "Добродушка" та відписування їому, влаштовано дві південні прогулянки і три теренові гри. У висліді провірено знання та вміlosti новачок, як підготовку для надання першого і другого новацького ступня.

Табір закінчено ватрою, в якій взяв участь і місцевий о. парох І. Шмондюк, що дав під табір прегарне місце на парохіяльній фармі та широко ставався прийти з допомогою організаторам табору.

(піа) **ЮТИКА, ЗДПА.** Пл. Група влаштувала прогульку з участью стар-

шого громадянства до пластового вишкільного табору в Стретфорді. Юначка відбули чотири одноденні мандрівки. 13. 8. 50 влаштовано пластовий фестин, де переведено збірку на Пластовий Фонд. Відчувається великий брак пластової домівки. В організації гурток юначок, рої новаків і новачок.

Стан Групи: 4 старших юначок та 7 сеніорів.

(під) **БРІДЖПОРТ, ЗДПА.** Сен. о. Я. Шуст повідомляє, що "повибирував" у своїй околиці вже 7 пластунів (-ок) і підготовляє створення там Пл. Групи.

(під) **НЮ-ЙОРК, ЗДПА.** 17. вересня відбувся тут Загальний Збір Станиці, який вибрав Станичну Старшину в такому складі: Станичний — сен. д-р І. Домбчевський, заступник — сен. Я. Бойдунік, писар — ст. пл. Віра Савойка, кошова — сен. І. Любчак, кошовий — сен. З. Корчинський, реф. преси — ст. пл. Вол. Стойко, реф. господарства — ст. пл. М. Юзенів.

(під) **НЮ-ЙОРК, ЗДПА.** Жіночий Кіш влаштував для юначок виховно-вишкільний табір "Бескид" в Неронсбургу в часі від 2-16. 7. 50 під шатрами. Учасниць 17 (поділені на 4 гуртки) та 6 чл. Булави (майже виключно в руках старших пластунок). Ціль табору: підготовка до пластових проб. Відбулося, крім звичайного практичного та ідеологічного вишколу, одну теренову гру, один денній і один нічний алярм, один цілоденний тереновий марш, три ватри ("Купальний вогник", ватра споминів, що на ній були гостями американські українці, та весела ватра) та взяли участь у Службі Божій на св. Петра і Павла, прибраючи престіл і співаючи до Служби.

У висліді 5 юначок зложило першу, а 6 — другу пластову пробу. Оплата за табір була 12,50 за особу та за дорогу 9,60 дол.

(під) **ЧІКАГО, ЗДПА.** Жіночий Кіш влаштував 19. 7. — 6. 8. 50 на "Кругому Озері" (вакаційна оселя) пластовий табір для юначок під назвою "Для Тебе Рідний Краю". Участь брали постійно 14 юначок а на суботи і неділі приїжджали ще 3 юначки та 7-12 ст. пластунок. Гутірки й практичні вправи з обсягу I. і II. пластової проби чергувалися з грами, спортом, "вогніками" та ватрами, нічними поготівлями ("вимарш на Україну") тощо. Оба новацькі рої теж брали живу участь в житті

табору. Табір відбувся під шатрами та закінчився святочною ватрою при участі численних гостей. Проби зложили: 4 новачки, 3 юначки — першу та чотири юначки — другу пластову пробу.

(під) **ДІТРОЙТ, ЗДПА.** Згідно з звітом кошового стан Коша виносить: 48 членів, з чого 8 УПН-ів, 15 УПЮ-ів та 25 УСІІ-ів. Тримісячні відправи для підготовання до I. і II. пластової проби — відбуваються правильно при численній

Станичний Едмонтону сен. Р. Голод дає юначкам відзначення за успішний табір "Сонячний Промінь" в Сіба-Біч.

участи юнацтва та старших пластунів. Брак власної домівки не сприяє наладненню товарицького співжиття. Відчувається брак власної ініціативи в низових клітинах. Загально практика так організаційна як і виховна унормовується.

(під) **АВСТРАЛІЯ.** В Мельборн по-клікано до життя Союз Українців Австралії — як союз організацій. Пласт в Австралії увійшов до цього союзу як повноправний член. Референтом молоді вибрано активного сеніора М. Осадча.

(під) **АВСТРАЛІЯ.** Уповноважений ГПС на Австралію сен. Р. Олесницький покликав до життя Краєвий Пластовий Прovid, що на жаль не згуртований в одній місцевості (українці в Австралії дуже розкинені). Створення КПП значно причиниться до упорядкування і поживлення пластового життя на цьому континенті.

(під) **АВСТРАЛІЯ.** В слід за Мельборном відбуто в Сіднею, в Підвенній Валії, Обласний Пластовий З'їзд в дні 26. 8. 50 з участю трицят'кох сеніорів, ст. пластунів та юнаків-гостей. Привіти наспіли між іншим і від Сирого Лева та уповноваженого ГПС сен. Р. Олесницького. Обрано Обласну Старшину на чолі з сен. Корженівським.

(піа) **ДІТРОІТ, ЗДПА.** ГПС поволі переїжджає до ЗДПА, де задумує зробити свій постійний осідок. Саме переїхав до Дітроїту Діловод Господарки ГПС, сен. інж. А. Мілянич, і з днем 25. вересня частинно урухомив свій реферат. КППроводи відтепер шлють свої звіти та звертаються у всіх господарських справах, зокрема у справах членських внесків та гербових марок, до Дітроїту, найкраще на адресу Редакції "Молодого Життя" (про кожну справу писати на окремій картці). Сен. інж. А. Мілянич виконує теж обов'язки Діловода Міжнародних Звязків.

(піа) **НІМЕЧЧИНА.** Число пластунів в Німеччині раз-у-раз меншає. Про більші зональні, а тимбільше міжзональні табори — годі вже й думати. Пластуни рядаю собі в цей спосіб, що відбувають кількаденні зустрічі для однієї чи близьких місцевостей. Так при участі 25 пластунів з переселенчих таборів в Мюнхен-Функ, Шляйсгайм та Мюнхен — відбуто вдалу зустріч 17 вересня 50 в лісі коло Мюнхена.

КУТОК ФІЛЯТЕЛІСТА

Ніпонська скавтова марка

У вересні 1949, правдоподібно з нагоди першої післявоєнної конвенції-зустрічі ніпонських скавтів, в Токіо, ніпонська пошта видала скавтську марку за 8 енів. На марці бачимо на тлі шатра (з лівого боку марки) скавта до колін в однострою і капелюсі, легко спертого на палиці. Марка ясно-бронзовової барви, стоячого формату, величина образка 1,25 x 1 цаль, зубчаста,

над образом і під ним ніпонський напис. Марку друковано аркушами по 50 шт. і випущено 3,000.000 штук. Появилась вона 22. вересня 1949. В тому дні її наклеювано на конвертах.

Американська скавтова марка

З нагоди національного Джемборі американських скавтів, що відбулося від 29. 6. до 7. 7. ц. р. в Пенсильванії, ЗДПА, американська пошта видала окрему "скавтову" марку. Це велика (0,84 x 1,44 цаля), бронзова марка, поземого формату, що в лівій половині зображає групу скавтів: новака, юнака і старшого розвідника. З ними, на другому плані, в середині марки бачимо знану Статуу Свободи, а посередні правої половини є відзнака американських скавтів на тлі сяєва, що освітлює статую і групу скавтів. Над відзнакою, луком, в двох рядках напис:

"ON MY HONOR — I WILL DO
MY BEST"...

Під відзнакою в двох поземних рядках напис:

"BOY SCOUTS OF AMERICA".

В лівому долішньому розі марки на круглому щитку подана вартість марки: "3 c", а під образком марки, на цілу її довжину бачимо чорну полоску з білим написом

"UNITED STATES OF AMERICA".

В першому дні продажу марки, тобто 30. 6. 50., продано її коло 2,000.000 примірників а 622.000 перестемплювано печаткою "першого дня появи".

Як це вже завелося, з нагоди появи скавтової марки вийшли теж "конверти першого дня появи". Ми зібрали дев'ять родів цих конверт, включаючи тут теж конверту, що видала Головна Квартира Скавтів. Всі ці конверти на лівій половині своєї верхньої сторони мають одно-, дво- а то й більшеколіріві рисунки з скавтовою тематикою. Вони більш чи менш вдалі і дбай-

Ніпонська скавтова марка.

ливі, бо одні обчислені на пропаганду скавтового руху, а інші... тільки на заробіток видавців. Деякі відзначають 40-річчя існування Скавтінгу в ЗДПА, що саме припало на р. 1950, а інші рисунком похиленого в молитві навколошки воїна 18. віку пригадують, що на тому місці, де відбувалось Джемборі, була зимою 1777 головна квартира Вашингтона, й там він "терпів і молився за волю".

Мариська

НОВІ ВИДАННЯ

ЛИСТКИ ЗВ'ЯЗКУ УЛАДУ ПЛАСТУНІВ СЕНІОРІВ ч. 3. за вересень 1950. Ст. 7, циклостиль. Між іншими рішеннями Ради Булави УПС з 15 серпня 1950 — дуже цікаво подано вимоги щодо сеніорської активності. Подано склад Булави УПС з іхніми адресами, зразок звітів Краєвих Референтів та заклик до Старших Пластунок і Пластунів — оформлені свій перехід до УПС.

ЛИСТКИ ДРУЖНЬОГО ЗВ'ЯЗКУ І. К. УПС ім. сктм. С. Тисовського. Ч. 11 за липень 1950. Ст. 21, циклостиль. В "Чергових Завданнях" дуже цікаво порушена проблема участі сеніорів в політично - громадському житті. Д-р Н. Гірняк говорить про плекання традицій УСС-ів. Сірий Лев згадує про перший сеніорський табір в Підлютому в р. 1930. З пластової проблематики заторкнено в цьому числі: Осели для молоді в ЗДПА, Пластовий Дім в Дітройті, Працю в новацтві, Міжнародні зв'язки та традиції УСС-ів в Пласті.

ДРУЖНЕ ПОСЛАННЯ шосте Загону Червона Калина (5. К. УПС). Ст. 54, циклостиль. Число присвячене 25-річчю Загону. "Послання" порушує безліч пекучих і актуальних справ Куреня і ширших, пластових.

ЗА ЧАРОМ СРІБНОЇ ЗЕМЛІ дружній листок зв'язку 6. К. УПС "Закарпатці" ім. О. Ольжича. Ч. 11 і 12 за вересень і жовтень 1950. Ст. 4 і 4, циклостиль. До ч. 11 додана світлина. Курінний "Закарпатців" витривало видає свій листок, щоб при його допомозі оживити знову свій Курінь, тому матеріал присвячений здебільша справам, потрібним для вдергання зв'язку поміж членами і Командою.

ВУЗЛИ ДРУЖБИ — бюллетень 7. К. УПС ім. А. Войнаровського. Ст. 9+2, циклостиль. Ч. 1. за вересень 1950. Сподіємося, що цей бюллетень теж допоможе сцементувати і оживити 7. К. УПС!

СЛІДАМИ ОРЛИКА — бюллетень 8. К. УПС ім. Гр. Орлика. Ч. 6 (10) за серпень 1950. Ст. 12, циклостиль. Число присвячене в більшості листуванню членів.

12. К. УПС "Дубова Кора" видав продовження своєї "ХРОНІКИ" ст. 55-70 (циклостиль), присвячене листуванню, переживанням та актуальним проблемам цілого Куреня та його поодиноких членів. Курінь приготовляється до свого "Великого Багаття" (Загальнотого Збору).

Гурток УПЮ-ок "Ватра" в Вінниці почав видавати свій журналік "ПОЛУМ'Я ВАТРИ". 1. ч. за червень 1950 появився як машинопис на 3 ст. з окремою рисованою оборткою. Замітна стаття про Маркіяна Шашкевича.

Старайся завжди бути таким, за якого хочеш, щоб тебе уважали.

МОЛОДЕ ПЕРО

Богдан Сокіл

**
Хай гуде над нами хуртовина,
Хай громи гrimлять довкола нас;
Ми підем в мандрівку на вершини —
Пластунами будемо в кожній час!
Вже ідем у лавах сталевих ми
Із байдорим співом на устах.
З усміхом важке життя ми двигнем,
Рожами тернистий встелим шлях.
Наш прапор високо ми несемо.
Спів наш громом весняним гrimить.
Да Великої Мети усі підемо,
В Україні волю засвітить.
В сутінках, затінених порою
Володимир нас благословить.
Заохочує Богдан всіх нас до бою,
І Петлюра шлях нам становить.

3 НАШОГО ЛИСТУВАННЯ

Ю. Старосольський, Вашингтон, письмо про "Молоде Життя": "...вони мусить перейти тут і мусить бути нашою "амбіцією". Воно є безумовно підставою пластової боротьби. Як би так могло воно йти в цілій світ, де є пластуни, як тримало б воно пластову братію! При розрощенні людей, особливо по довшому часі, завжди є можлива різниця в підході й розумінні пластових засад, ідейних чи практичних. Хоч маємо книжки, то це ненача закон, який будуть інтерпретувати так, як вимагатиме життя. А саме журнал може, як живий засіб, вирівнювати вимоги різних життєвих умовин і помогти зберігати одну пластову лінію. Ось ці всі "Листки" різних куренів чи гуртків саме зродилися з такої потреби на терені куренів. "М. Ж." має дати це саме на терені цілого Пластового Товариства.

Мені теж здається, що Твоя програма "М. Ж." в засаді добра. Але знаєш що буде чималою проблемою? Ілюстраційне оформлення!... Воно — це те перше, що притягає і оживлює текст...

Хочу особливо підкреслити вагу оповідань. Молодь без них не знайде задовілля і шукатиме його деінде, де зможе, навіть і в ам. "Камікс-ах". Отже треба їй дати, чого вона з природи річи вимагає, але дати таке, яке треба з виховного боку. Треба оповідань з бійкою, небезпекою, пригодою, геройством і моральним сенсом (часто укритим). Це буде трудність. Але може й не така. Може хтось з добрих письменників взявся б до цього. Дуже — а дуже важлива діянка; гідна доброго письменника й великого таланту.

Вкінці ще одне: загадки! Я завважив, як "камікс-и" та інша подібна література, як теж поверховне навчання в школі — затуплює, чи може мало розвиває бистрість ума. А загадки, ребуси й т. п. — пориваючий засіб для загострення ума. А коли в їх зміст уплутати знання (напр. з нашої історії, географії, літератури і т. д.) — то можемо мати успіх. Може й нагороди за розв'язки, конкурси на загадки і т. д. Це все дуже важне; варта комусь присвятити цій ділянці увагу!..."

Ст. пл. скоб Я. Вижницький, Бостон: "В дорозі до ЗДПА мені вдалося зорганізувати з 14 присутніх пластунів і пластунок — пластову групу. 8. серпня вечером ми на покладі корабля "Ген. Мюїр" мали пластову ватру... Також

на цьому кораблі була зорганізована мистецька група, в якій брали участь всі пластуни..."

В останньому числі "М. Ж." була стаття п. н. "Що притягає юнацтво до Пласти?" Помилково подано автора: "Ю. Ликтей". Має бути: "Ярослав Ликтей". Продовжуючи дискусію про дві категорії пластунів (тих, що вступили до Пласти з ідеалізму, і тих, що їх притягнула зверхня форма пластової праці), автор пише 14. 9. 50, між іншим: "...На терені ЗДПА повинно знаходитиськоло 1500 пластунів, а зголосилося тільки около 1000. А де решта? Надумуються? Чи взагалі нічого не думають?!

Знаємо, що Пласт не почався від найновішої еміграції. За час свого 40-річного існування видав він ряд вартісних громадян, якими можемо почуватися. Пробивався крізь усякі перешкоди, крізь часи конспірації, натрапляв на різного роду труднощі, але, високо несучі свій прapor, не схібив зі своего шляху ні трохи, а напевно там були пластуни як одної, так і другої категорії. І ми сьогодні, на терені Америки, мусимо добре працювати, поборювати кожний труд, щоб не зйті на манівці, але виконати свій обов'язок супроти Пласти та супроти поневоленої Батьківщини, яка жде нашої помочі.

То ж вперед! "З нами Бог, з нами віра і сила!"

Д-р А. Фіголь, Мюнхен: "...За пунктуальність в появі листків ("Пластовий Листок" на ЗДПА), їх оформлення і зміст — мої gratulacii i... вияви заздрості, що чогось подібного ми не можемо в цілому масштабі зробити; зокрема дивлюся заздрісним оком, що не можу підвести такого п'ятирічного звіту, як це Ти прекрасно зробив за один рік праці. Це велика капіталізація роботи. Але тепер у нас абсолютно немає кому того робити, і немає часу. Життя засипає нас новими і новими справами і мусимо іти вперед, залишаючи звіти на пізніше, хоч це може мати від'ємні, а іноді й шкідливі наслідки. Трохи мені буде легше, коли появиться "Пл. Шлях". Він буде на яких 60-80 ст. друку і буде теж свого роду зафіксованим зріlosti Пластового Руху..."

Сен. інж. Р. Скочдополь, Гартфорд: "...Сьогодні є вже в Гартфорді гурток юнаків і юначок, рій новаків і новачок, кількох старших пластунів, що діють як інструктори-виховники; вчора відбулися сходини Пласт-Прияту. До роботи включився і Яро Гладкий, що переїхав з Філадельфії до Гартфорду.

Щоб унормувати вплачування членських внесків, Головна Пластова Старшина видала

ПЛАСТОВІ ГЕРБОВІ МАРКИ

Впроваджуйте їх в життя! Унормовуйте цю таку важну ділянку нашої праці!

Головна Пластова Старшина видала для вжитку всіх пластових клітин і з'єднань — від гуртка до Краєвого Проводу

КАСОВІ КНИГИ

Доожної книги додається взір, як вести книгу. Згідно з дорученням Діловода Господарки ГПС — всі пластові клітини будуть обов'язані перейти на цей новий спосіб книговедення. Мала книга — для гуртків і куренів коштує 25 ам. центів, велика — для станиць і Краєвих Проводів — 1,00 ам. долар. Замовлення присилати на адресу "Молодого Життя".

Пластунки !

Пластуни !

Щоб розгорнути нашу організаційну та виховну працю в нових, важких умовинах, та щоб вдергати нашу пластову пресу, як одинокий засіб зв'язку поміж нами — не вистачають сьогоднішні низькі членські внески! Тому не забувайте при кожній нагоді вплачувати добровільні датки на наш

ПЛАСТОВИЙ ФОНД !

Доказуймо ділом, що дальша доля нашої Організації
— нам не байдужа !

Розчислюйтесь за "Молоде Життя"!

Наладнуйте та поширяйте кольпортажу пластових видань!

Щоб дати нашим Читачам можливість здобути при нагоді 40-річного ювілею Українського Пласти прегарну нагороду — аж до висоти сто доларів готівкою, Молоде Життя оголосить незабаром для всіх своїх Читачів

ЮВІЛЕЙНИЙ КОНКУРС.

Про умовини участі в конкурсі та його вимоги довідається в одному з чергових чисел нашого журналу. Слідкуйте за "Молодим Життям"! Це Вам виплатиться!

Молоде Життя — журнал Українського Пласти.

Видає Головна Пластова Старшина. Редактує Колегія.

*Molode Zhyttia — Ukrainian Magazine for Boy and Girl Scouts
6826 Seminole Ave. Detroit 12, Mich.*

З друкарні ОО. Василіян, 3 Beverley Street, Toronto, Ontario, Canada.